

ZDISLAVA

Člověk zasvěcený Pánu Bohu a lidem je pro lidskou společnost na tomto světě nepostradatelný. O tom jsem už dlouho přesvědčen. Zasvěcenému člověku jde o čest a slávu Pána Boha a o dobro lidí. Když takoví lidé, oddaní Pánu Bohu a službě lidem, na tomto světě budou přítomni, svět bude pak určitě vypadat lépe. V tom vidím hodnotu, cenu, drahocennost zasvěceného povolání – že existují lidé, kteří jsou i v dnešní době ochotni nemyslet na sebe, na své pohodlí, na své plány, na své věci, ale žijí tak, že chtějí být prospěšní druhým.

Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický
(6. 4. 2010)

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor s Kateřinou Annou Jochcovou OP z farnosti v Jablonném v Podještědí	4
Osobnost Vzpomínka na oseckého opata Bernharda Thebese	7
Představujeme farnost Podbořany	8
Spiritualita Barokní lidová zbožnost ve světle knih zázraků, poutní místo Bohosudov	10
Církevní stavby v diecézi Žáci z Bohosudova se učí v nově zrekonstruovaných třídách	11
Zprávy z diecéze Slavnostní instalace nově jmenovaných kanovníků litoměřické kapituly	12
Homilie otce biskupa Jana	14
Otázka pro J. M. can. J. N. Jiříšeho	15
Rozhovor s Pavlou Hampton z krojového ateliéru v Litoměřicích	16
Napsali jste Dílo blažené Zdislavy	18
Svědectví věrnosti Bohu	18
Blahoslavenství na Hvozdu	19
Tříkrálové koledování na Šluknovsku	19
Koledování v Jablonném	19
Pozvánky Nakladatelství Paulínky	20
Představujeme Jabok, tip na výlet	20
Pozvánky, nabídka KNA	21
Pozvánky	22

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Karel Pech

*Fotografie bez
úvodu autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
březen, duben 2011 • 16. ročník • 2. číslo • 20 Kč

Křest a zasvěcený život

Svátek Uvedení Páně do chrámu 2. února bývá slaven také jako den zasvěceného života. Mám-li však psát o zasvěceném životě, nutí mne to v první řadě vzpomenout a poděkovat Bohu za svátost křtu, která je základem celého křesťanského života. Samotným Svátkem Křtu Páně jsme opět všichni vstoupili do liturgického mezidobí. Už sv. Augustin říká o křtu: „Slovo se spojí s živlem a vznikne svátost.“ (KKC 1228).

Katechismus katolické církve mne nadchnul tím, co nás o svátosti křtu učí. Dovolím si jej citovat: „Křest je nejkrásnějším a nejvelkolepějším z Božích darů. Nazýváme ho darem, milostí, pomazáním, osvícením, šatem neporušitelnosti, koupelí obnovy, pečeti a vším, co je nejceněnější. Dar, protože je dán těm, kteří nic nepřinášejí. Milost, protože je udělován i viníkům. Křest, protože hřích je pohřben do vody. Pomazání, protože je svatý a královský (takoví jsou ti, kdo jsou pomazáni). Osvícení, protože je oslnivým světlem. Šat, protože zakrývá naši hanbu. Koupel, protože nás umývá. Pečeť, protože nás chrání a je znamením Boží svrchovanosti.“ (KKC 1216).

V komunitě, kde žiji, v Jiřetíně pod Jedlovou, jsme se před Svátkem Křtu Páně velmi radostně připravovaly jednodenní duchovní obnovou. Při mši svaté z tohoto svátku jsme mohly znovu prožít a zakusit tajemství Boží blízkosti, milosti očištění a znovuzrození se v obnově křestního slibu.

Křtem člověk patří zcela Bohu. Zasvěcený život je rozvinutí křestní milosti. A žít v zasvěceném životě je stála dynamika niterného vztahu s Kristem. Zakoušení jeho výzvy a pozvání ke spolupráci v životě v církvi. Svátosti tvoří organismus, v němž každá z nich má svou životní roli.

Myslím si, že to, že člověk zaslechne Boží volání, odpoví na něj a zasvěcením se mu odevzdá, je viditelný projev živé víry člověka a důsledek toho, že Bůh v něm žije a on roste v něm.

V tomto čase prožívám velkou radost nejen z vlastního křtu a zasvěcení se, ale také z blížícího se blahorečení Božího služebníka Svätého otce Jana Pavla II. a především z blízkého blahorečení sester naší Kongregace Dcer Božské Lásky, Drinských mučednic. Těchto pět řeholnic vydávalo v duchu své kongregace činorodé svědectví o křesťanské lásce svým způsobem života a svou prací.

s. Markéta Hluchníková FDC-Dcera Božské Lásky

Lidé by měli přemýšlet, kam jejich život směřuje

Jak probíhal Váš život do rozhodnutí vstoupit do řádu?

Já jsem se rozhodla už asi v jedenácti letech. Už od prvního svatého přijímání jsem k tomu nějak směřovala. Celou svoji školní docházku jsem to nosila v hlavě, naši nic nevěděli. Bylo to hodně ovlivněno příbuznými, tatínkovy sestry byly v dominikánském řádu v Broumově. Moje dětství bylo, myslím, normální, tak jako

si prožila velmi silně to vědomí Ježíše v eucharistii.

Můžeme to tedy nazvat, že to byl dar od Pána Boha?

Já myslím, že ano. Jenže pak, jak jsem přišla do puberty, jsem si uvědomila, že si to mohu jen namalovat, zvláště když jsem měla příbuzné v řádu. Svoje rozhodnutí jsem podrobila takové zkoušce. Jela jsem do kláštera za svými tetami s tím, že se jdu přihlásit. Řekla jsem si, jestli mě vezmou, tak tam mám být, jestli mě nevezmou, tak nemám. Jenže zrovna v té době stěhovali klášter a neměli na mě čas. Odjela jsem a začala chodit s nějakým chlapcem. Udělala jsem si dálkově školu, strojní průmyslovku – nemohli jsme studovat, na jinou školu by mě nevezli. Potom jsem se šla přihlásit znovu do kláštera v Broumově, ale řekli mi, že se do řádu nepřijímá. Odjela

jsem zase s nepořízenou. Když jsem se dozvěděla, že přijali kamarádku, zkusila jsem to zase a to jsem už byla přijata. Na podzim roku 1985.

Radila jste se o tom, jestli jít, nebo ne jít, s duchovními?

Jenom jednou, před tou první návštěvou, kněz mi doporučil obrátit se na moje tety. No a to tenkrát dopadlo špatně. Asi měly strach.

Kdy jste doma řekla otevřeně, že půjdete do kláštera, jak to přijali?

Až po Vánocích v tom roce 1985. Byli trochu zaražení, asi chtěli, abych já jediná zůstala doma, ostatní sourozenci už také byli velcí, chtěli založit rodinu. No ale nakonec neříkali ne, byli rádi.

Jak probíhaly Vaše začátky?

Měla jsem to všechno trochu jinak, než bývá obvyklé. Bylo to za totality, vše bylo tajné, do kláštera jsme jen dojížděly. Proto jsem byla v noviciátu rok a půl. Byly jsme vlastně v civilním světě a jednou za měsíc jsme se přijeli podívat do kláštera. V době svých slibů v roce 1987 jsem bydlela v soukromí v Ostravě, chodila jsem do práce, byla jsem zaměstnaná v konstrukci, vyráběli jsme spotřební zboží.

Ale už rok před revolucí se vše začalo uvolňovat a sestry dostaly dovolení přijímat civilní zaměstnání a na podzim v roce 1988 jsem se stěhovala k sestrám do Kadaně. Na Vánoce už mě oblékly do hábitu, protože jsem už měla sliby za sebou, jen pan vedoucí se velmi divil, co mu to tam najednou z těch civilních zaměstnankyň rozkvétá. V devadesátém roce, jak se postupně vracely některé majetky, jsme dostaly zpět dům v Černé ulici v Praze. Generální představená nás poslala dům převzít. Když jsme tam přišly, byl tam dívčí internát. Sestra Beata by mohla vyprávět. Byl to šok pro nás i pro děti, nikdo tam předtím sestry v hábitu neviděl. Dnes slouží jako domov mládeže pro středoškolačky. V té době jsem si musela udělat pedagogickou nastavbu na Vyšší odborné škole pedagogické a sociální na Evropské ulici. Jen pro zajímavost, tenkrát tam otevřeli třídu jen pro řeholníky, byli tam hlavně salesiáni a ostatní, co působili ve školství. Občas se stávalo, že chodili řeholníci přednášet do jiných tříd, aby „dali představy lidí do pořádku“.

Máme staré sestry ve Střelčicích, potřebovali tam pomoc, a tak jsem jela. Protože na tom nejsem zdravotně nejlépe, dlouho jsem to nemohla dělat, musela jsem odejít. Pak jsem byla v Bojkovicích a tam jsem byla „děvče pro

všechno“. Korigovala jsem údržbu a revize a vše, co je potřeba ve škole. Je to církevní střední odborná škola v Bojkovicích. Je tam také malý internát a pracovala jsem se studenty. Ředitelkou je tam naše generální představená. Z Bojkovic jsem přišla sem do Jablonného v Podještědí a tady jsem jeden rok.

Jak probíhá život zde v „domečku“, jaký je rozdíl mezi klášteřem a životem tady?

My tomu taky říkáme, že je to náš malý klášter, i když to vypadá jinak. Jiné to mají naše spolusestry, které mají na starosti školu, jejich náplní práce je vyučování a výchova mládeže, je to poslání našeho řádu. Náplní práce nás tří sester tady v Jablonném v Podještědí je pomáhat bratřím. Děláme, co je potřeba. Já vařím spolubratřím v klášteře, když je potřeba pomoc ve škole, také při liturgii. Jak zde vzniklo toto zázemí, to by musela vyprávět sestra Česlava. U hrobu Paní Zdislavy vždy nějaké sestry byly. Nejdříve bydlely v klášteře. Když se přihlásila do řádu sestra Česlava, která byla předtím kasatelánkou na Lemberku, koupila tento dům na své jméno, protože kongregace nic nesměla. Už se tu vystřídalo hodně sester. Hodně práce je kolem poutí, dost velký nápor je hlavně v létě, jezdí sem hodně lidí. Někdo musí být u hrobu Paní Zdislavy na pomoc bratřím.

Co pro Vás bylo nejtěžší na začátku řeholního života?

Srovnat svoje ideály, co se mi zrodily v hlavě, s realitou. Jsme jenom lidé, člověk chce mít všechno hned, a aby to tu bylo jako v nebi, a to nejde. Musela jsem se naučit žít realitu.

Proč jste si vybrala právě řád dominikánů?

To jsem se taky sama sebe ptala. U nás doma byli františkáni, vlastně kapucíni. Ale rozhodování ovlivnila i moje povaha, můj způsob života. Člověk zkoumá, jestli to je spíš františkánské nebo dominikánské nebo salesiánské,

nebo jestli je člověk více přemýšlivý. Jsem takový věčný hledač pravdy.

Co se Vám na Vašem řádu líbí?

Právě ta zaměřenost na pravdu a svoboda. Málokterý řád neměl potřebu reformy jako dominikánský. Nebyl zreformovaný. Protože je tak založený na svobodě bratří a sester, že reformu nepotřeboval.

Co si mám představit pod svobodou v řádu?

My máme řeholi podřízenou apoštolátu, proto je to svobodnější, přizpůsobitelné.

Mají řeholnice čas na své koníčky?

Já bych měla koníček dost, ale nestíhám nic.

A co Vás baví?

Baví mě třeba malování, ale k tomu je potřeba určitá atmosféra, určitý klid, prostě větší prostor, aby se mohl člověk soustředit, protože je to i vypětí, když máte něco tvořit. A to nejde. Re-

Co jako řeholnice teď na svém místě můžete dát svému okolí?

Myslím, že je to probouzet v lidech otázky. Aby se ptali, proč? Proč tak žijí, proč nám na tom tak záleží, proč vlastně chodíme do kostela, co je to ta naše víra. Aby si v dnešní době kladli tyto otázky. Protože nejde žít jenom tak naplano. Snad jednou každému člověku vrtá hlavou, kde je náplň života, důvod, proč vlastně žiju, a kam směřuji.

Máte někoho, koho cíleně jeho životem doprovázíte?

V Bojkovicích jsem měla na starosti mladé sestry, juniorky. Bylo občas vidět, že někoho potřebují. Teď je to spíš namátkově, že někoho potkám, nebo když nám při různých akcích přijede někdo pomáhat, tak naše rozhovory při vaření v kuchyni neberou konce. Beru to tak, že to k tomu patří.

Proč jste řeholním jménem Kateřina?

To jsem dostala. Ve většině případů se to ještě dodržuje, že sestry

sestra Kateřina Anna Jochcová OP

laxují tak, že se jdu projít, měla bych ale chodit častěji. Nejlepší ale je dobře se vyspat.

kandidátce jméno vyberou. Ale už si mohou sestry jméno vybrat samy. Tím, že jsem se hlásila napotřetí a potom vše vzalo rychlý spád, neměla jsem ani čas o jmé-

ně přemýšlet. Přijela jsem tenkrát na první exercicie do Broumova ještě v civilu a v polovině týdne mi řekli, že budu mít obláčku, proto na výběr jména nebyl čas. Sestry mi ho daly samy.

Zasvětila jste život Bohu. Jak prožíváte to, že nemáte děti a manžela?

To byla úplně první otázka, když jsem se rozhodovala, jestli mít děti, nebo se jich zříct a jít do duchovního stavu. V tom mi pomohl jeden bohoslovec. Řekl mi: 'Dej si otázku, co by tě víc mrzelo – mít děti a nemít možnost řeholního života, nebo být řeholnicí a zříci se vlastních dětí?' A to byla zásadní otázka. Když jste řeholnicí, nemůžete už couvnout, protože kdyby se to stalo, myslím si, že člověk nemůže být šťastný. Pokud člověk pozná svoje povolání, tam je nešťastnější. Ať už je to k řeholnímu životu, nebo k rodinnému, manželskému životu. Pro člověka, který se rozhoduje, je zásadní otázkou, aby svoje povolání poznal.

Jak bychom mohly přiblížit, co je povolání?

Každý člověk má jiné povolání, úplně svoje osobní. A to má prožít. Každý musí své povolání chtít poznat. Zároveň bych řekla, nelámat si s tím příliš hlavu. Jak život jde, být vnímavý k tomu, kam ho Bůh vede, kam ho směřuje. Důležité je pravdivě se ptát a jít za tím. Stále se ptát a nenechat to usnout. Nepřeshlapovat na místě. Když je člověk mladý, měl by si nechat čas na to intenzivně se ptát, co je jeho volbou povolání. Je smutné, že někdo ani neví, že by to měl hledat.

Když vezmeme Starý zákon, někteří proroci měli hodně těžký život, ale byli k dispozici Bohu, třeba i jenom jako výstražný příklad. Ale i to je Boží plán, jak probudit ostatní lidi k věrnosti Bohu. Jsme tady na světě prakticky proto, aby nás vyzkoušel, aby nás připravil pro život s ním. A to nás může provést úplně všim. On ví, co člověk všechno může vydržet, snést a pochopit. Toto je to povolání. Každého jednotlivého

člověka chce přivést k sobě a nezáleží na tom, čím ho provede. Někdy je pro nás těžké přesvědčit

Dům v Jablonném, kde sestry dominikánky bydlí. Foto archiv.

třeba i vlastní příbuzné, aby žili jako křesťané. A není to možné. Člověk musí projít tím, čím má projít. A to ví jenom Bůh, čím ho chce provést. Nevadí, když na to ten člověk přijde až v pozdním věku, třeba až těsně před smrtí. To je právě bod naplnění cíle na zemi. To je to ono, k čemu je třeba směřovat celý život.

Když se modlím, obracím se k Bohu, snažím se mu dát s plnou důvěrou. Ví, že jemu na lidech velice záleží. On, milující Bůh, má každého člověka ve svých rukou jako otec. Musíme v sobě

tuto víru probouzet. Potom ať člověk dělá cokoli, Bůh každého připravuje, každému dá jinak

poznat svoji vůli. On ví, na co každý z nás reaguje. Třeba svatý Josef měl sen, někomu stačí jakýkoli jiný impuls, třeba reakce druhého člověka. A když na to dotyčný reaguje, Bůh ví, že na něj může tímto stylem mluvit, tím může působit, a tak ho vede tam, kde ho chce mít. Člověk si může říct, ale mně se to nechce, ale většinou stejně ve svém nitru cítí, že to je impuls, který nesmí zahodit. Je potřeba, aby lidé přemýšleli o tom, co je ovlivňuje a kam jejich život směřuje.

Ptala se Marie Koscelníková

Úmysly apoštolátu modlitby na rok 2011

Svatý otec vyhlásil na každý měsíc letošního roku úmysly k modlitbě za potřeby církve a za misie. Čeští a moravští biskupové k nim přidali třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice.

Březen

1. Aby národy Latinské Ameriky zůstávaly věrné evangelium a velkoryse přispívaly k sociální spravedlnosti a pokoji.
2. Aby Duch svatý dával světlo a sílu křesťanským společenstvím věřících, kteří jsou pronásledováni nebo diskriminováni kvůli evangelium.
3. Za pochopení závazného podílu všech pokřtěných na misijním poslání církve a za vytváření pouta jednoty mezi všemi, kdo se z vody a Ducha svatého znovu narodili a oblékli v Krista.

www.cirkev.cz

Duben

1. Aby církev věrohodným hlásáním evangelia předkládala dnešním lidem důvody ve prospěch života a naděje.
2. Aby misionáři hlásáním evangelia a svědectvím života přinášeli Krista všem, kdo jej ještě neznají.
3. Aby nezrušitelné duchovní znamení, které svátost křtu dává pokřtěnému, nás neustále posilovalo v úkolu vydávat svědectví našemu Spasiteli.

Vzpomínka na oseckého opata Bernharda Thebese

Dokončení

Po opatově odchodu z Oseka v roce 2008 se ujala vedení kongregace i kláštera abatyše Tereza z dánského kláštera Sostrup. Při valné hromadě Spolku přátel kláštera byl předsedou zvolen Dr. Jindřich Koska z Dolního Benešova, který byl zároveň jmenován matkou Terezou správcem kláštera. V létě byli propuštěni všichni bezdomovci a na podzim ukončen pracovní poměr se všemi zaměstnanci kláštera.

Klášter zůstal po odchodu P. Charbela prázdný (ten musel odejít do kláštera Stiepel u Bochumu) a byl zabezpečen systémem ochrany. Ve vstupním areálu funguje infocentrum města Osek, které provádí prohlídky pro návštěvníky kláštera. Dále se tu scházejí obláti kláštera pod vedením P. Gabriela z řádu křižovníků s červenou hvězdou a pokračuje i činnost Spolku přátel kláštera. Ten zde pořádá koncerty duchovní hudby. Matka Tereza ujistila, že klášter nenechá padnout a že do pěti let dá dohromady konvent nových řeholníků. Zatím se pokračuje na renovačních pracích.

Pohřeb otce opata se konal ve středu 7. dubna 2010 za velké účasti smutečních hostů od nás i z ciziny, takže klášterní chrám byl zcela zaplněn. Tělesné ostatky opata byly v rakvi přivezeny den předtím a vystaveny v kapitulní síni kláštera. V den pohřbu byly po pobožnosti, vedené P. Meinradem Tomanem, generálním prokurátorem řádu z Říma, přeneseny do kostela a tam slouženo slavnostní rekviem. Hlavním celebrantem byl litoměřický biskup Jan Baxant, koncebrovali emeritní biskup litoměřický Josef Koukl, drážďanský sidelní a světicí biskup Joachim Reinelt a Georg Weinholt. Byli přítomni opati kláštera v Želivi, rakouského kláštera Mehre-rau a asi třicet kněží z diecéze a okolí, cisterciácké řeholnice z řady klášterů i řeholnice z jiných řádů, které byly dříve v Oseku internovány. Kázání měl v češtině biskup Baxant a v němčině biskup Weinholt. Zpívala gregoriánská schola a sestry cisterciáčky. Po

obřadu vykropení byla rakev uložena do krypty klášterního kostela.

Vzpomínku bych rád zakončil charakteristikou osobnosti otce opata Bernharda. Byl svéráznou osobností s velkým charismatem, pevnou vírou a silným sociálním citěním. To, že byl už od konce 50. let přesvědčen o tom, že se cisterciácký řád vrátí jednou do Čech a řeholní sliby složil na klášter Osek, svědčí o tom, že měl pevnou důvěru v Boží řízení a jeho spravedlnost, která zvítězí nad bezbožnými režimy. Cílevědomě se na to po třicet let připravoval v langwadenském klášteře. Jakmile jeho cíl dostal reálnou podobu, ihned se jako opat kláštera odebral do Oseka a začal tam velkolepé dílo obnovy - duchovní i materiální. Vedle hloubky duchovního života měl i značné organizační schopnosti a osobní dar přesvědčit lidi ve svém okolí, aby přispívali na dílo obnovy a sami se na tom podíleli.

Setkání litoměřického biskupa Jana Baxanta a oseckého opata Bernharda Thebese. Foto archiv.

S lidmi nejen v rámci řehole, ale i mimo ni měl dlouholeté zkušenosti v Německu. V tamním klášteře přijímal lidi z ulice, včetně zločinců, a dovedl na ně působit tak, že řada z nich se obrátila. Mluvil s každým způsobem mu vlastním a dal jim nejen střechu nad hlavou, ale i přátelské ovzduší. U nás byla jeho handicapem neznalost jazyka, takže mohl působit jen prostřednictvím tlumočnicka. Přesto i naši bezdomovci poznali, že má srdce na pravém místě. Byl až

příliš důvěřivý a rozdal by těm, kteří ho prosili, i to poslední. Někteří toho i zneužívali. Peníze pro něho nic neznamenaly, jen prostředek k charitě a dobročinnosti.

Jako opat vystupoval ovšem rázně a cítil povinnost všechno řídit a o všem být informován. Dovedl se obořit na ty, kdo neplnili své úkoly nebo zklamali svým jednáním. Jako každý člověk měl i on své slabší stránky. Byl cholericke povahy a trpělivost nebyla jeho předností. Snažil jsem se proto někdy vracet klid do hlasitých jeho debat s podřízenými.

Opat měl smysl pro ekumenismus mezi křesťany různých vyznání. Sám měl z rodiny dobré zkušenosti v soužití katolíků a evangelíků - otec byl evangelík a matka katolička. Proto i rád spolupracoval se skutečně věřícími evangelíky v Německu. Z nich někteří, zejména na saské straně Krušných hor, též podporovali klášter Osek.

Setkání litoměřického biskupa Jana Baxanta a oseckého opata Bernharda Thebese. Foto archiv.

Svou nemoc nakonec přijal s klidem a naučil se i té trpělivosti. Bylo to dlouhé utrpení, snášel ho odevzdaně. Ve všem viděl vůli Boží a z Božích rukou přijal i tento úděl. Vždy zdůrazňoval lásku k Bohu a bližnímu a na setkáních oblátů v poslední době vyzýval k jednotě - patříme spolu, ať jsme živi zde na zemi, nebo po smrti - všichni patříme spolu do Božího království.

Norbert Krutský, zakládající člen Spolku přátel kláštera Osek

Farní obvod Podbořany od roku 1992 spravuje P. Aleksander Siudzik CSsR. Do Čech přišel v roce 1991 na Svatou Horu na pozvání P. Jana Zemánka CSsR. O prvních krůčcích svého misijního působení vypráví s humorem, ale úplně jednoduché to nebylo. Nejhezčí zážitky ze začátků jeho češtiny prý měly děti. Učil se hodně i od nich a také při čtení pohádek.

Když neměl bohoslužbu, jezdil velký fotbalový fan- da otec Aleksander na první ligu do Blšan, které patří do jeho farního obvodu. Často se dostal i mezi hráče a rád na setkání a hezké vztahy s předními fotbalisty vzpomíná.

Farnost Podbořany

Farní obvod

Jeho farní obvod spadá do lounského vikariátu a slučuje se v něm třináct farností. Sahají až k Nechanické přehradě v bývalých okresech Chomutov, Louny a Karlovy Vary, od Podbořan asi 27 km na jednu a 25 km na druhou stranu. K děkanství v Podbořanech patří ještě Blšany, Buškovice, Kněžice, Letov, Libědice, Mory, Nepomyšl, Nové Sedlo u Žatce, Pšov, Soběsuky, Široké Třebčice a Žabokliky.

Bohoslužby

Otec Aleksander slouží v neděli až pět mší, proto je někdy jen bohoslužba slova. V Podbořanech a Krásném Dvoře slouží mši svatou každou neděli, další části svého obvodu má rozdělené a střídavě pak objíždí jednu neděli jednu část, další neděli jede na druhou stranu. Snaží se místo volit tak, aby se do daného kostela dostali lidé z většího okolí. Při svátcích a slavnostech chtějí lidé mít mši svatou ve svém kostele. Jáhenskou

službu v tomto farním obvodě nikdo nevykonává, jen v nejnútnejších případech zastoupí s liturgií slova hoch, který má pověření Biskupství plzeňského.

Každé pondělí otec Aleksander slouží v místním domově důchodců, kde je pro bohoslužebné účely kaple. Oficiálně je to modlitebna, ale je zařízena svatostánkem s Nejsvětější svátostí oltářní. „Takže v Podbořanech Pán Ježíš bydlí i v domově důchodců,“ pochvaluje si.

Kostely

Ve třinácti farnostech podbořanského farního obvodu je třicet kostelů a kaplí, některé z nich patří obci. Přesto i v nich se bohoslužby konají. Například obecní kaple v Brodech, která je po opravě a otec Aleksander ji už vysvětil, ještě čeká na otce biskupa. „Chtěl bych ho pozvat ke slavnostnějšímu vysvěcení a ustanovení patrona kaple. Pravděpodobně to bude ale patronka, sv. Barbora.“

Tam, kde jsou kostely v havarijním stavu nebo dokonce na spadnutí, se samozřejmě bohoslužby nekona- jí. Patří mezi ně například kostel

sv. Bartoloměje v Žaboklikách. Mobiliář byl našťástí včas odvezen. Další je kostel Navštívení Panny Marie v Letově. Ale v kostele sv. Mikuláše v Nepomyšli se na přání obce poutní mše svatá vždy koná. Nyní probíhá jednání, o kostel má zájem obec, přebere jej do své správy. „Nabídky tu jsou i na další kostely, ale to bychom byli hospodáři bez půdy, jenom bychom si vypůjčovali kostely na bohoslužby. Ale v Nepomyšli je opravdu dobrá záruka a my nemáme pro opravu

všech kostelů možnosti,“ říká otec Aleksander a dodává: „Snažím se kostely otevřít alespoň jednou do roka. Mám v plánu příští rok začít s bohoslužbami zase někde jinde.“

Vlastní zkušenost

„Když jsem do Podbořan přišel, samozřejmě jsem zdejší prostředí neznal. Teď tu znám každou cestičku i poslepu. Prostřednictvím půlnoční mše svaté jsem zkoušel lidi, jestli alespoň na půlnoční přijdou. V ně-

kterých obcích, např. v Letově, nepři- šel nikdo. Řekl jsem si, když nemají zájem o půlnoční, je to špatné. Takových obcí, které jsem zkoušel nějak oživit a nejde to, je víc. Občas stojím za to sloužit mši svatou v kostele, i když nikdo nepřijde. Protože tím se to místo, ta obec, posvětil. Modlitbou, tím, co je velmi důležité. Modlíme se: „Pane Ježíši, jsi tady teď v této obci v Nejsvětější svátosti. Alespoň chvíli v Nejsvětější Svátosti. Ale pořád jsi tady.“

„Taky jsem přišel na to, že je česká mentalita jiná. Snažím se nevnucovat naši polskou, snažím se držet zdejších zvyklostí. Podařilo se mi přidat trochu polských, univerzálních, které byly dobře přijaty, nikoho k ničemu nenutit a neobtěžují.“

Pastorace

Svoje pastorační působení mezi dětmi a mládeží přirovnává otec Aleksander k sinusoidě. „Jednou jsme nahoře, podruhé dole,“ říká a dodává: „První rok byla pro mě výhoda, že jsem podmínky v litoměřické diecézi vůbec neznal. Byl jsem vychován v Polsku, myslel jsem si, že je to tu stejné, a choval jsem se tak. První dva roky se na náboženství přihlásilo hodně dětí, ale taky brzy skončily. Když nemají zájem v rodině, o vliv náboženské výuky přijdou. Ale doufám, že jim v paměti alespoň něco zůstalo. Moje první děti se teď vracejí pokřtít už svoje děti, přece jenom to nebylo v některých případech nazmar. Je třeba zasévat a nepočítat s tím, že budu jenom sbírat plody, to určitě ne. Lidem tu říkám: „Věřím, že to tu bude dobré a bude to i lepší. Ve vztahu k Pánu Bohu to není tak hrozné.“

Dnes se otec Aleksander věnuje několika skupinkám dětí, někde je i většina dětí z nevěřících rodin. Se skupinou mládeže letos probírá hlavně etické otázky života, v příštím roce se budou blíže zabývat katechizmem. Podle jeho slov se mládež o daná témata zajímá, často s ním nesouhlasí a diskutuje. „Já mám tím pádem možnost jim na to odpovědět, že to přece není tak jednoduché, jak si představují. Většinou mají své poznatky z časopisů, televize a tam je Pána Boha málo,“ dodává. Také chválí své ministranty, které prý nejlépe vyzkouší při velikonočních obřadech. „Ministrantů není nikdy dost, i když se k oltáři už nevejdu a nemají během liturgie svoji úlohu. Jsou ale jako svědkové, stojí blízko

oltáře a to má právě pro ně význam, že jako ministrant stojí blízko Pána Ježíše. Je to tak úžasné. Jestli si to takto uvědomí a dojde jim to, tak

tam budou chtít být pořád. Prakticky všude, kam jezdím, je nějaký ministrant. Jsem rád, že jsou to právě děti a mládež a že se na to i těší.“

Se svými farníky pořádá v liturgickém roce i další akce a výlety. V neděli po mši svaté je zde zvykem přijít na faru na kávu nebo čaj. „A to je také krásné, protože lidé dnes spěchají, i naši věřící spěchají, nemají čas ani na sebe. Někteří se už naučili připravit si nedělní oběd v sobotu, aby se tu mohli setkat. Víc věcí se často vyřídí v kuloárech než někde v kanceláři. Vzniká tu i hodně nápadů. Třeba myšlenka na opravu místního kostela vzešla ze setkání u kávy. Přišlo mi to tehdy nemožné a teď jsem na ten opravený kostel hrdý. Ještě je potřeba dodělat fasádu. Důležitější je vnitřek, pro lidi, a ne pěkná fasáda pro oko. Stejně by ji brzy někdo počmáral.“

Na místní faru přišla i neobvyklá návštěva. V rámci výuky si byla prohlédnout kostel a jeho zázemí celá třída z místní základní školy. Otec Aleksander jim mimo jiné také ukázal, že má kolegy, spolubratry re-

demptoristy po celém světě. Další třída se na podobnou návštěvu už chystá.

to jinou váhu než pozvání během roku. Zároveň proběhne posvěcení a požehnání domu a všech členů shromážděné rodiny při společné modlitbě. Setkání tedy obsahuje rozhovor a požehnání. Lidé při tom mají možnost přímého kontaktu s knězem a vychází z toho i hodně dobře. Je to vždy taková laskavá pastorační návštěva. Při poslední pastorační návštěvě se v rodině, kterou navštívil, sešly i děti z okolí. „Přišly se podívat ze zvědavosti. Během společné zábavy jsem dostal matematickou úlohu. A za správný výsledek mi děti napsaly jedničku s hvězdičkou. Říkal jsem si, že jedničku daly ze slušnosti, ale hvězdička, to znamená, že mohu zase přijít. Tak tam zase půjdu, za tou hvězdičkou. Povídal jsem si s nimi, ale jen chvíli, abych je neunavil a těšily se i napříště. Tak to jsem objevil další takový pramen.“

Redemptoristé mají zvláštní úctu k Matce Boží ustavičné pomoci. Ve zdejších podmínkách se před ikonou Matky Boží ustavičné pomoci schází vždy poslední pátek v měsíci. Ty, kteří mají v dané době svátek nebo narozeniny, otec Aleksander zvlášť pozve před Matku Boží a všichni se za ně modlí. Vždy jim dá i malou pozornost na památku.

Přípravila Marie Koscelníková

Barokní lidová zbožnost ve světle knih zázraků jezuitské poutní místo Bohosudov u Teplic

Dokončení

Votivní dary

Lidé, vděční za své uzdravení, za vyslyšení svých proseb, darovali milostnému obrazu obětinu. Touto obětinou byl tzv. votivní dar (votivní pochází z latinského votum; votum je předmět darovaný božstvu za splnění přání, darovaný na základě slibu.²²)

Vóta se dají dělit podle účelu, za jakým byla darována: na vóta prosebná, děkonná a kajicná. Podle společenského dopadu na vóta soukromá nebo kolektivní. Nelze však přesně stanovit hranici mezi jednotlivými skupinami, protože se velmi často prolínají a ovlivňují.

Prosebná vóta předchází splnění přání, byla darována s prosbou za jeho vyplnění. Například: „*Marie Hoffmanová z Roudnice měla silné bolesti nohou, 16 týdnů ležela v posteli, nemohla se hýbat, ale její vzdychy a vroucí modlitba si našly cestu na nebesa. Ona (Marie Hoffmanová) poslala do kostela v Krupce spolehlivou osobu, a něco červeného hedvábí, na dotek pro milostný obraz. Také slíbila do kostela sama přijít a děkonnou řeč Marii a milostnému obrazu přednést. Hedvábím se pak dotýkala nohou, 19. června 1667 přišla pěšky a vykonala pobožnost.*“²³

Vóta děkonná byla darována po vyslyšení prosby jako důkaz skutečně milosti. Příklad je z roku 1695, kdy „*Paní Kateřina hraběnka von Schafgotsch dovedla ke šťastnému konci právní úkon, u našeho milostného obrazu pak zavěsila dva ze zlata a stříbra vyrobené děkonné tabulky a jeden znamenitý klenot.*“²⁴

Kajicná vóta měla ryze soukromý charakter, proto se dá jen stěží určit, která vóta byla darována jako kajicná, tedy jako předmět pokání.

Soukromá vóta byla darována jednotlivcem, který se ocitl v nějakém ohrožení - nemoc, pád apod. Kolektivní vóta darovala celá skupina, město, cech, klášterní společnost... jako dar za vyslyšení přání celé komunity. Například jako tomu bylo v roce 1681, kdy byla v Království českém morová nákaza. Pan Jan František hrabě Kolovrat Krakovský,

slíbil jménem celého svého chlumeckého panství, že jestliže bude morová nákaza zastavena, obětují Panně Marii v Bohosudově stříbrnou lampu. Slíbenou lampu pak přišel 8. září 1681 pověsit před milostný obraz v doprovodu chlumeckých poutníků.²⁵

Votivní dary byly různé, vyrobené z různého materiálu. V některých případech, např. darování šlechtou, se mohlo jednat o drahé předměty, vyrobené z drahých materiálů, honosně zdobené. V jiných případech to mohl být doma vyrobený dar, květina atd. Mezi časté obětiny patřily tak zvané obětiny identifikací. Ty vycházely z představy podobnosti a propojenosti. Objevovala se tedy vóta v podobě nemocí postižených orgánů, končetin, postav, ale i figurky zvířat, v případě, kdy se jednalo o žádost uzdravení dobytka. Setkáváme se i s darováním částí zbrojí, látek, oděvů, kulek, které způsobily zranění, kostelního vybavení. Mezi votivní dary patřily i obrazy znázorňující zázračnou událost, vyslyšení.

Nejčastěji obětovanými předměty v bohosudovském kostele byly různé předměty sloužící k vybavení kostela. Nádobí, monstrance, modlitební knihy, relikviáře, skříňky na svátost, svícny, lampy. Někdy se stalo, že jedna osoba darovala vybavení pro celý kostel. Například Anna Marie Franceska princezna Toskánská. Její otec nechal pro kostel vystavět jednu z kaplí a ona ji následně bohatě zařídila a v roce 1709 darovala kostelu „*jeden celý pozlacený 150 drahokamy zdobený kalich. Jednu pozlacenou 158 drahokamy zdobenou mísu na hostie neboli ciborium. Jednu pozlacenou obětní misku, včetně obětní konvičky. Jeden hladký mešní zvoněk, jednu prolamovanou kadidelnici včetně k tomu patřící lodičky, dva velké oltářní svícny, a to vše z dobrého Augšpurského stříbra vyražené.*“²⁶

Velmi oblíbené bylo darování textilií. „*5. srpna 1691 zaslal pan Ignác Karel hrabě Šternberk, prezident nad apelacemi v Čechách, 1 sukýnku pro náš milostný obraz (která cenou*

a krásou přebyla vše jiné, ze stříbra zdobená filigrány a zlatými hvězdičkami) ...“²⁷

Často byla milostnému obrazu věnována modlitba, zpívaná nebo čtená mše, nebo píseň. Tu obětovali často duchovní, kteří zde našli pomoc, nebo šlechta, která sloužení mše zaplatila. Například hrabě Jan František Kolovrat Krakovský nechal 17. září 1673 zpívat u milostného obrazu „*Dich Gott loben wir*“. Mezi votivní dary se pak dá počítat i slib děkonné poutě k milostnému obrazu.

Zajímavým příkladem prosebného votivního daru byl dar paní Heleny, hraběnky Martinicové, manželky nejvyššího purkrabího v Čechách: „*25. října 1675 zaslala dva velké rubíny, na nichž byl obraz našeho milostného obrazu, na dotýkání pro milostný obraz. Poté je sama zaslala oběma císařským majestátům do Vídně.*“²⁸

Reformy Josefa II. značně zkomplikovaly úctu i darování. Josef II. omezil počty svátků, zakázal pořádání vícedenních poutí. Jeho nařízení z roku 1783 výslovně zakazovalo ověšovat kultovní sochy zbytečně exkluzivními šperky, materiály..., nařizovalo odstranit všechna vóta jako hole, nohy, zbraně, zbroje.²⁹

Mimo jiné se kostely stávaly častým terčem zlodějí i vojsk táhnoucích přes naše území v době napoleonských válek, v době války prusko-rakouské apod. Pomocí zabavených votivních darů z drahých kovů a materiálů byly kompenzovány ztráty státní pokladny po válečných těžkách.

Mgr. Iva Poláčková, doktorandka katedry historie Filozofické fakulty Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, která se tématem článku zabývala ve své bakalářské a diplomové práci

²² Hana DVOŘÁKOVÁ, *Me tibi dedico, votivní dary v okruhu lidové religiozity, Brno 2000, s. 6.*

²³ *Jesu und Maria Gnadenbüchlein, s. 193.*

²⁴ *Historia Mariascheinensis, s. 168.*

²⁵ *Tamtéž, s. 141-142.*

²⁶ *Historia Mariascheinensis, s. 217-218.*

²⁷ *Tamtéž, s. 161.*

²⁸ *Tamtéž, s. 126.*

Žáci z Bohosudova se učí v nově zrekonstruovaných třídách

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant požehnal letos na konci ledna nově zrekonstruované prostory části Základní školy při Biskupském gymnáziu v Krupce. Projekt s rozpočtem 20 milionů korun mohl být realizován díky získanému grantu Norského fondu prostřednictvím Norského finančního mechanismu a spolufinancujícímu městu Krupka. Za pomoci evropské finanční solidarity se podařilo rozšířit a zkvalitnit výuku a zlepšit zázemí pro mimoškolní aktivity žáků.

Rekonstrukce byla provedena díky získanému grantu Norského fondu prostřednictvím Norského finančního mechanismu a spolufinancujícímu městu Krupka. Cílem projektu „*Rehabilitace Biskupského gymnázia v Krupce - I. etapa - Dokončení rekonstrukce základní školy*“, jehož realizace probíhala od července 2009 do konce roku 2010, bylo dokončit rekonstrukci a modernizaci objektu základní školy, která je součástí areálu Biskupského gymnázia v Krupce - Bohosudově. Rekonstrukcí zdevastovaných prostor došlo k rozšíření a zkvalitnění výuky a zlepšení zázemí pro realizaci mimoškolních aktivit zdejších žáků.

Slavnosti, která se konala ve čtvrtek 27. ledna 2011, se zúčastnil velvyslanec Norského království v České republice Jens Eikaas s chotí, zástupci Ministerstva financí ČR Mgr. Tereza Vavrečková a Bc. Jan Vacík, starosta města Krupka Ing. Milan Puchar, za Regionální rozvojovou agenturu Ústeckého kraje, a.s., Ing. Jiří Polívka a za zhotovitele projektu, kterým byla firma DISTAV CZ stavební, s.r.o., pan Milan Solnička. Dále tu byl generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSsR, vedoucí stavebního odboru Biskupství

litoměřického Karel Hercík, projektant Ing. Jaroslav Antoš, projektový manažer Petr Mikula a další hosté.

Ředitelka školy Mgr. Jana Pucharová pozvala zástupce spolufinancujících partnerů projektu a všechny hosty k prohlídce zrekonstruovaných učeben. Ti si ve vstupní hale a v sále mohli rovněž prohlédnout výstavku fotografií, které zachycovaly prostory před rekonstrukcí, a v krátkém kulturním programu jim zazpívaly Berušky, pěvecký kroužek nejmladších dětí zdejší školy.

Norský velvyslanec Jens Eikaas poděkoval všem, kteří se na realizaci projektu podíleli a pochválil výsledek prací. Poukázal na to, že dotační programy Finančního mechanismu Evropského hospodářského prostoru a Norský finanční mechanismus (běžně označované jako „*Norské fondy*“) byly zavedeny v souvislosti se vstupem nových členských zemí do EU a že cílem těchto mechanismů je přispívat ke zmírňování hospodářských a sociálních rozdílů v rámci Evropského hospodářského prostoru.

Litoměřický biskup Jan Baxant zdůraznil, že si váží toho, že je Norské království garantem fondů, ocenil úmysl obnovit prostory bohosudovské školy a jmenovitě poděkoval všem partnerům, kteří se na spolufinancování a realizaci projektu podíleli.

Z historie

Základní škola při Biskupském gymnáziu v Krupce - Bohosudově je součástí velkého areálu budov včetně baziliky Panny Marie Bolestné, který měl velmi složitou historii. Projekt celkové obnovy areálu bývalé jezuitské koleje zdevastované nejprve českou armádou (od r. 1950) a následně sovětskou armádou (1968 - 1989), vznikl iniciativou vedení Biskupského gymnázia a základní školy, které tu byly zřízeny po navrácení areálu státem v r. 1991. V současné době objekt, jako majetek Biskupství litoměřického, slouží potřebám obou škol. Od doby obnovení výuky v roce 1993 počet dětí a studentů postupně rostl na dnešní stav 220 dětí na základní škole a 240 studentů na gymnáziu. V sou-

vislosti s rehabilitací celého areálu se předpokládá dosažení cílového počtu 245 dětí na základní škole a 300 studentů na gymnáziu.

Nezbytné rekonstrukce učebních prostor byly v minulých letech financovány z darů různých dárců a sponzorů, dotací ministerstev a investicemi zřizovatele. Pokud by měl být celý areál kompletně zrekonstruován (včetně výstavby nové sportovní haly), činily by celkové náklady na tuto rekonstrukci 345 mil. Kč. Díky získanému grantu mohla být provedena rekonstrukce alespoň části školní budovy.

První část projektu

Tato dílčí fáze zahrnuje rekonstrukci poloviny 3. nadzemního podlaží a celého 4. nadzemního podlaží (výměna podlah, oprava omítek, celková rekonstrukce vnitřních rozvodů kanalizace, vody a ústředního vytápění, elektro-

instalace, výměna sanitární techniky včetně vestavby bezbariérových WC, celková oprava povrchů schodiště mezi 2. až 4. nadzemním podlažím) a částečné úpravy 5. podlaží včetně stavební přípravy pro vestavbu bezbariérového výtahu. Tyto prostory byly dosud v dezolátním stavu tak, jak je opustila sovětská armáda v r. 1989.

Ve 3. podlaží byla rekonstruována učebna biologie, učebna dramatické výchovy a rétoriky, učebna výtvarné výchovy a všeobecná učebna. Ve 4. podlaží učebna dramatické výchovy, odborná učebna - výuková kuchyně, učebna výtvarné výchovy, učebna pohybové výchovy, učebna informatiky a výpočetní techniky.

Připravila Jana Michálková (Zdroj: zpráva vedení školy)

Slavnostní instalace nově jmenovaných kanovníků litoměřické kapituly

Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický, jmenoval deset nových kanovníků Katedrální kapituly u sv. Štěpána. V téměř tisícileté historii litoměřické kapituly je to událost naprosto ojedinělá a výjimečná. Kanovníci jsou nejbližšími spolupracovníky biskupa a obvykle byli jmenováni po jednom v závislosti na obsazení beneficií. V posledních sto letech proběhly dvě velké instalace kanovníků, a to na počátku biskupské služby Štěpána kardinála Trochty (v roce 1951) a později v 90. letech za biskupa Josefa Koukla. Ani jedna z nich však nedosáhla velikosti té, která se konala v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích v sobotu 12. února 2011.

Z historie

Litoměřická kapitula je druhou nejstarší institucí svého druhu v České republice. S kostelem sv. Štěpána ji založil v roce 1057 kníže Spytihněv II., což dosvědčuje tzv. **Zakládací listina kapituly litoměřické**, dochovaná v originále ve fondu litoměřické kapituly, deponované ve Státním oblastním archivu v Litoměřicích. Jedná se o vůbec nejstarší českou listinu vůbec, do níž byla na počátku 13. století vepsána i první česká písemně doložená věta.

Kapitula je o téměř 600 let starší než Biskupství litoměřické (bylo založeno roku 1655). Její dějiny se dělí na dvě období - na původní kolegiální kapitulu (1057 - 1655) a po vzniku biskupství na katedrální kapitulu (1655 - dosud).

Kapitula je tvořena kanovníky, v jejím čele stojí kapitulní probošt, jehož zástupcem je kapitulní děkan. Původním úkolem kanovníků byla především slavná liturgie (tj. slavnostní mše svatá), kterou měli v katedrále vykonávat. Výrazným způsobem se rovněž podíleli na výuce v proslulé katedrální škole, která byla důležitým centrem vzdělanosti v celých severních Čechách.

Po vzniku biskupství fungovala litoměřická kapitula v jeho stínu. Byla

sice povýšena z kolegiální na katedrální, avšak v podstatě tím ztratila na samostatnosti. Kanovníci se od této doby stali nejbližšími spolupracovníky biskupa, jemuž pomáhali - obvykle jako vysocí úředníci v rámci biskupské kurie (tj. úřadu biskupství) - při správě diecéze. Bývalo rovněž dost obvyklé, že z původních kanovníků byl vybírán nový litoměřický biskup.

Kanovníci jsou trojího typu: **sídelní** (má právo hlasovat při kapitule a volit probošta, jejich počet je omezen), **emeritní** (sídelní kanovníci s věkem nad 75 let) a **čestní** (bez volebního a hlasovacího práva, pouze čestný titul).

Jmenování pěti nových sídelních a pěti nových čestných kanovníků bylo vyhlášeno při poutní mši svaté v katedrále sv. Štěpána dne 26. prosince 2010. Přáním litoměřického biskupa je, aby byla katedrální kapitula *obnovena a posílena, aby byla společenstvím kněží, spolehlivých a blízkých spolupracovníků biskupa*. Jejím úkolem je *pečovat o katedrálu a slavnostní liturgii v ní, opomenout však nelze ani službu jejích členů v oblasti vědecké, kulturní a obecně společenské*.

Slavnostní instalace

Slavnostní instalaci nově jmenovaných kanovníků přihlížela zcela zaplněná katedrála. Po přivítání, vstupní modlitbě za služebníky církve a čtení z Písma přečetl kancléř biskupské kurie Miloslav Marek dekret, kterým biskup pět nových sídelních a pět čestných kanovníků jmenuje. Jejich životopisy poté přečetl dómský farář, kanovník Katedrální kapituly u sv. Štěpána Jiří Hladík O.Cr.

Kanovníci společně složili přísahu předepsanou církevním právem a vyznání víry. Nato předstupovali před biskupa, aby z jeho rukou přijali dekret, kanovníckou mozetu a biret, sídelní kanovníci navíc svatoštěpánské numisma. Biskup jim rovněž přidělil místo v chóru, na které byli po podpisu dekretu uvedeni. Josef Šimon, farář v Kryrech a jeden z nově jmenovaných kanovníků, se slavnosti ze zdravotních důvodů nezúčastnil.

Před závěrečným požehnáním předali kanovníci biskupovi společný dar - karafu a dvacet skleněných číší. Na devatenácti z nich jsou uvedena jména všech současných kanovníků litoměřické kapituly, na dvacáté je vyryt znak litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta. „*Chceme tímto darem vyjádřit jednotu litoměřické kapituly se svým biskupem Janem. Děkuje Vám za důvěru,*“ řekl biskupovi J. M. can. Rudolf Repka, okrskový vikář českolipského vikariátu a administrátor ve Cvikově.

Slavnosti se účastnili rodinní příslušníci a přátelé nově jmenovaných kanovníků, hosty byli apoštolský nuncius v České republice Diego Causero, světící biskup a děkan kapituly diecéze Dresden-Meißen Georg Weinholt, ředitel protokolu Kanceláře prezidenta ČR Jindřich Forejt, rektorka UJEP v Ústí nad Labem Iva Ritschelová, kanovníci kapitul z Čech, Moravy i Německa a starostové pozvaných obcí. Dále tu byli kanovníci litoměřické kapituly, generální vikář P. Stanislav Příbyl CSsR a kněží a farníci litoměřické diecéze.

Liturgii v katedrále doprovodil chrámový sbor pod vedením sbormistra Jiřího Hálbiga a varhaníka Jaroslava Puldy.

Volba probošta

Po slavnostním obřadu se uskutečnila volba nového probošta kapituly. Účastnilo se jí všech devět sídelních kanovníků (čtyři stávající a pět nových kanovníků), kteří mají jako sídelní kanovníci hlasovací a volební právo. Novým proboštem Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích byl v tajné volbě šesti hlasy zvolen dómský farář, jehož jméno oznámil během slavnosti.

Jmenování děkana kapituly

Děkanem kapituly biskup jmenoval kanovníka **Jana Nepomuka Jiříštěho**, okrskového vikáře mladoboleslavského vikariátu a faráře v Bělé pod Bezdězem, jehož jméno oznámil během slavnosti.

Připravila Jana Michálková

J. M. can. Viliam Matějka.

J. M. can. Miroslav Šimáček.

J. M. can. Martin Davídek.

J. M. can. Václav Vlasák.

J. M. can. Grzegorz Czerny.

J. M. can. Józef Szeliga.

Čestní kanovníci nově uvedení do funkce:

- 1) J. M. can. **Grzegorz Czerny**, okrskový vikář krušnohorského vikariátu a administrátor v Litvínově
- 2) J. M. can. **Karel Jordán Červený**, děkan v České Kamenici
- 3) J. M. can. **Viliam Matějka**, děkan v České Lípě
- 4) J. M. can. **Miroslav Šimáček**, arciděkan v Ústí nad Labem
- 5) J. M. can. **Josef Šimon**, farář v Kryrech

Sídelní kanovníci nově uvedení do funkce:

- 1) J. M. can. **Martin Davídek**, farní vikář ve farnosti u Všech Svatých v Litoměřicích, v současnosti dále studuje na Papežské Lateránské univerzitě v Římě
- 2) J. M. can. **Jan Nepomuk Jiříště**, okrskový vikář mladoboleslavského vikariátu a farář v Bělé pod Bezdězem
- 3) J. M. can. **Rudolf Repka**, okrskový vikář českolipského vikariátu a administrátor ve Cvikově
- 4) J. M. can. **Józef Szeliga**, okrskový vikář litoměřického a ústeckého vikariátu a děkan v Litoměřicích
- 5) J. M. can. **Václav Vlasák**, okrskový vikář turnovského vikariátu a děkan v Turnově

V současné době má Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích 19 členů. Devět kanovníků sídelních, osm čestných a dva emeritní.

Probošt kapituly a kanovník svatoštěpánský II. - J. M. can. Jiří Hladík O.Cr.

Děkan kapituly - J. M. can. Jan Nepomuk Jiříště

Kanovník královský - J. M. can. Karel Havelka

Kanovník ceynoviánský - J. M. can. Werner Horák

Kanovník schleinitziánský - J. M. can. Václav Vlasák

Kanovník königseggianský I. - J. M. can. Józef Szeliga

Kanovník königseggianský II. - J. M. can. Rudolf Repka

Kanovník hilleánský - J. M. can. Martin Davídek

Kanovník svatoštěpánský I. - J. M. can. Alexej Baláž

Emeritní kanovníci: J. M. can. František Opletal, J. M. can. Stanislav Bečička

Čestní kanovníci: J. M. can. Mons. Josef Stejskal, J. M. can. Vladislav Kara,

J. M. can. Karl Kindermann, J. M. can. Grzegorz Czerny, J. M. can. Karel Jordán Červený,

J. M. can. Viliam Matějka, J. M. can. Miroslav Šimáček a J. M. can. Josef Šimon

Foto Karel Pech, další fotografie na 23. straně.

Homilie otce biskupa Jana

Dovolte mi, abych se obrátil především na vás, drazí spolubratři a otcové, nově jmenovaní kanovníci. Ještě než složíte církevním právem předepsanou přísahu a vyznání víry a dříve než přijmete viditelná znamení, určená členům kanovnického

né, přátele, vaše farníky a všechny ostatní vaše známé a kolegy kanovníky z jednotlivých diecézí české a moravské provincie i z ciziny, kteří, s dobrým srdcem prosti závisti, vás mají upřímně rádi a při dnešní slavnosti se radují společně s vámi.

Jaká radost je být ve společenství přejících a radujících se Božích mužů a žen! Velice si vážím i přítomnosti vzácných a významných hostů z terénu celé litoměřické diecéze, ať už jsou v jakémkoliv společenském postavení v krajích Ústeckém, Karlovarském, Libereckém, Královéhradeckém i Středočeském, neboť v nich se svou rozlohou naše diecéze rozprostírá. Velmi se raduji, vážení a milí přátelé, z vaší přítomnosti. Že jste

kněžského sboru Katedrální kapituly u sv. Štěpána, tedy kanovnickou mozetu, kanovnický biret a eventuálně svatoštěpánské numisma, rád bych vám sdělil své tři radosti, ale svěřil vám i tři úkoly.

První má radost vyvěrá z dlouhodobého, několikaměsíčního modlitebního zvažování a výsledku návrhů a konečného rozhodnutí pro vaše jmenování. Návrhy zodpovědných duchovních osob, pravdivě řečeno, byly logicky střizlivé. Moje pozvání bylo mnohem širší než váš početní stav skutečně jmenovaných a dnes instalovaných. Někteří totiž mé pozvání z vážných osobních důvodů přijmout nemohli, jiní se necítili být kandidáty vhodnými a jeden se jmenování už nedožil... Z čeho mám radost? Je to prosté: že jste rozhodnutí svého biskupa neodmítli, se jmenováním souhlasili a že k instalaci přistupujete svobodně, dobrovolně a doufám, že i rádi. Stejně bych nikdy nejmenoval nikoho proti jeho vůli a podobně bych nikdy nikoho nejmenoval pod jakýmkoliv nátlakem kohokoliv. Děkuji vám za vaše: ANO.

Druhou radost mám, když kolem vás, vedle vás, za vámi i před vámi vidím vaše i mé spolubratry kněze, jáhny, pastorační pomocníky, vaše příbuz-

přijali naše pozvání, svou účastí dokládáte skutečně historický význam dnešní katedrální události.

Třetí radost, drazí bratři a otcové, mám z toho, že s přijetím nikoliv beneficia, je stejně veškeré žádné, ale určitě s přijetím hodnosti a důstojnosti kanovníka, si ponecháváte všechny dosavadní pastorační povinnosti ve své duchovní správě. Raduji se, že, ač budoucí hodnostáři a preláti, chcete zůstat Božími služebníky, ve službě Ježíši Kristu a lidem.

Sdělil jsem vám z mých mnohých radostí tyto tři, ale nyní přistupuji ke třem úkolům, jak jsem je avizoval.

První úkol je časově omezen a bezprostředně se týká těch z vás, kteří dle Stanov máte volební právo. Pokud možno v nejbližším možném a všem vám vhodném termínu společně se stávajícími sídelními kanovníky ze svého středu tajnou volbou zvolte, prosím, probošta kapituly a o vykonané volbě, jejím průběhu a výsledku vyhotovte a laskavě mi doručte písemný parafovaný protokol, abych následně mohl, opět zcela svobodně,

zvolenému předat jmenovací dekret statutárního zástupce kapituly. Děkanem kapituly, s využitím své pravomoci, jsem se rozhodl jmenovat J. M. can. Jana Nepomuka Jiříštěho. S tímto prvním úkolem souvisí však i nutná revize Stanov Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích, aby tento statut pravdivě odpovídal zdejší realitě a skutečným možnostem každého z vás.

Druhý úkol bude jistě časově i obsahově náročnější. Tak jak se vaším starším spolubratrům v kanonikátě, v nelehkých okolnostech, podařilo zvelebit vnější pláště církevních budov včetně biskupské rezidence na Dómském pahorku, některé budovy ve vlastnictví samotné kapituly, naléhavě vás žádám o konstruktivní, pružné a důmyslné nalezení možností, jak dokončit rekonstrukce kanovnických domů, vašich domů a třeba i jednou budoucích vašich bydlišť, aby stylově skvostná, architektonicky nadprůměrně vystavěná domovní řada byla nejprve vaší ambicí, pak chloubovou a pak i naší společnou vizitkou.

Třetí úkol je trvalý, časově neomezený: buďte spolupracovníky svého biskupa, jimiž nejen právně a kanonicky se instalací a těsnou blízkostí biskupskému chrámu novým způsobem stáváte. Buďte tvůrčími spolubratry těch, kteří kanonikátu dosáhli před vámi. Spolupráce na Božím díle, a tu vám připomínám, ani kněžské bratrství se nedá vynutit a nedá se předstírat. Spolupracovat není vždycky snadné, ale je pozhnané. Kněžskému bratrství se dá naučit, může sílit a roste a dospívá se v něm. O vaši upřímnou spolupráci stojím a na ni se těším. Vašeho oprav-

dového kněžského společenství si vážím a je denně nabízím. Bůh vám i nám všem zehnej!

(Slavnostní instalace kanovníků Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích, 12. 2. 2011)

Otázka pro J. M. can. Jana Nepomuka Jiříštěho

„Pro mě je jmenování kanovníkem velkým překvapením. Vnímám je jako poctu a jako obrovský závazek – k tomuto místu, k této diecézi – který už sice mám jako kněz litoměřické diecéze, je to ale další posílení tohoto závazku. Jak pan biskup řekl už o svátku sv. Štěpána, je to vlastně další pověření ke službě a práci v této diecézi. Své jmenování chápu především v tomto rozměru.“

Co je v dnešní době smyslem, úkolem kapituly?

Ptáme-li se dnes po smyslu kapituly, musíme hledat souvislosti v historii, v jejím minulém poslání. Vznik kapitulních sborů coby významných sborů duchovních můžeme zařadit do středověku, kdy vznikaly při významných kostelích – při katedrálách nebo při kostelích, kde byly uloženy ostatky svatých, pohřbena těla sv. patronů té které země nebo které panovník založil nejen jako oporu své moci, ale také jako svoji základnu pro šíření světla Kristovy víry.

Důraz byl kladen na společný život, tzn. na společnou modlitbu, na modlitbu liturgickou, na společné slavení liturgie hodin. Slavení mše svaté bylo ve středověku trochu jiné, než je tomu dnes. Nebylo například zvykem, že by bohoslužbu koncelebrovalo několik kněží dohromady. Modlitbu breviáře, tedy modlitbu biblickou, vyrůstající z Písma svatého, ze žalmu a biblických čtení, provozoval v těchto významných kostelích – ať už katedrálních, poutních či kolegiálních – právě sbor kanovníků. Společný rozměr byl dán jakousi reminiscencí na původní život apoštolský, kdy učedníci Ježíšovi společně setrvali v modlitbách. Výslovně o tom čteme například v knize Skutků apoštolských; jak před dnem Letnic spolu s Ježíšovou matkou Pannou Marií dleli společně na modlitbách a očekávali příchod Božího Ducha.

Dnešním smyslem kapituly tedy jistě bude společný život v modlitbě. Dnes samozřejmě s jinou vnější podobou. Nicméně základem zůstává vztah k význam-

nému místu – zde k litoměřické katedrále. Jsem přesvědčen, že jmenování nových kanovníků je velkým posílením významu tohoto místa. Nejenom katedrály jakožto hlavního biskupského

rozměr společné účasti na modlitbě je, řekl bych, základem, v němž je zastoupena řada prvků estetických, jako jsou krása hudby nebo krása umění. Jen se podívejme, kolik máme v katedrále oltářů. Mnohé z nich vděčí za svůj vznik právě kanovníkům,

Tituly jednotlivých kanovníků

Nejstarším kanovnickým titulem je královský kanonikát, který zde existuje od časů knížete Spytihněva II., zakladatele kapituly. Funkce děkana pochází z dob Karla IV. Další v pořadí je kanonikát schleinitziánský, jenž je spjatý se jménem prvního litoměřického biskupa Maxmiliána Rudolfa Schleinitze, velkého duchovního otce kapituly, a ze 17. století je i kanonikát ceynoviánský, o němž se zasloužil litoměřický měšťan Karel Vilém Šimeček z Cejnova. Dále máme dva kanonikáty königseggianské z 18. století, založené za období působení biskupa Huga Františka hraběte Königsegg a Rottenfels, a jeden kanonikát hilleánský, který vznikl na počátku 20. století a upomíná na významnou postavu dějin litoměřické diecéze z období 19. století – na biskupa Augustina Bartoloměje Hilleho, v úřadu nejdéle působícího litoměřického biskupa, který vedl naši diecézi více než tři desetky let a který ze svého odkazu založil fond, z něhož byla činnost kapituly financována. Dva kanonikáty svatoštěpánské odkazují na Štěpána kardinála Trochtu.

kostela, ale jako významného místa na severu Čech, odkud se už v 11. století začalo šířit světlo Kristovy víry do celého kraje. S ním bylo rovněž neodmyslitelně spjata světlo vzdělanosti, které sbor kanovníků, vyučující na katedrální škole, šířil. Vzdělávací, kulturní a společenský rozměr kapituly byl obrovský.

To vše se snoubí ve společném slavení liturgie, protože liturgie jako taková je ve své vnější podobě projevem svrchované, nejvyšší krásy, kterou je schopen člověk poskytnout, aby jí oslavil Boha.

kteří se mnohdy snažili touto vnější formou vyjádřit svůj niterní vztah k tomuto místu a oslavit ho krásou, která dnes oslovuje i nás.

Předpokládá se, že kapitula bude fungovat jako další poradní sbor biskupa, i když v dnešní době plní tuto úlohu Kněžská rada a Sbor poradců. Jak často se budeme setkávat, bude dáno jednak potřebou litoměřického biskupa, jemuž kapitula podléhá, jednak liturgickým životem, tak jak bude v katedrále ustanoven.

Připravila Jana Michálková

Před řemeslnou zručností lidí minulých staletí

smekám...

Slavnostní instalace nově jmenovaných kanovníků v rozsahu, v jakém se konala letos v únoru v Litoměřicích, byla zcela unikátní událostí ojedinělého významu. Pro tuto zvláštní příležitost oblékl litoměřický biskup historické bohoslubné roucho, které se běžně nepoužívá - historický pluviál se štólou a mitru. Ještě předtím však musel tento liturgický oděv projít rukama Pavly Hampton, absolventky Vysoké školy strojní a textilní v Liberci, z Krojového ateliéru Zlatá srnka v Litoměřicích, která ho restaurovala.

Mohla byste tento liturgický oděv blíže popsát?

Jedná se o barokní pluviál, odhadem dvě stě padesát až tři sta let starý, ušitý z hedvábného brokátu, rubová strana je podšita dvěma vrstvami hedvábí - fialovým a růžovým. Původní ale zřejmě bývalo to růžové. Pluviál je plášť, původně pláštěnka do deště. Tento váží zhruba patnáct kilogramů. Je na něm použita spousta zlaté porty, jsou zde podélné pertličky

né práce, zvláště při pohledu pod lupou. Když si představíme tehdejší možnosti, je to úctyhodný výkon.

Co bylo potřeba opravit?

Na pláštěnce bylo potřeba vyměnit kovové spony. Váha pluviálu je přece jen značná a jedna z původních spon byla poškozena. Nové spony věnoval dómský farář, kanovník Jiří Hladík. Hedvábí je jedním z nejchoulostivějších přírodních vláken, které vydrží zhruba sto padesát až dvě stě let, takže bylo potřeba zpevnit je v namáhaných částech oděvu. Je zřejmé, že o tento oděv bylo dobře pečováno, protože hedvábí vydrželo ještě déle. Fialový podklad, jak můžete vidět, je sice novější, ale už i ten bere za své hlavně v okrajových částech pláště, kde se hedvábí nejvíce odírá. V těchto místech se již rozpadá a je potřeba věnovat mu daleko více času, než jsem mu mohla věnovat v těch několika málo hodinách já. Pluviál bylo rovněž nutné vyluxovat, abychom ho zbavili prachu, a zlaté porty, lemující oděv, vyleštit. Žádné chemické čištění se v tomto případě neprovádí, obavy o stálou barevnost materiálu jsou, myslím, na místě. Důležité je oděv dobře skladovat, látku nepřehýbat, protože časem křehne.

Pracuji s jehlou, která mi „taje“ v ruce (ukazuje ohnutou tenkou jehličku, slabou jako vlas). Jiný člověk při práci jehlou v ruce zlomí, mně se každá jehla při práci ohýbá. Ti, kteří pluviál šili, takovou jehlu mít nemohli, přitom výsledek jejich práce je dokonalý, což je obdivuhodné. Používali hedvábné nitě, kdežto já už musím šít polyesterem, protože hedvábné nitě jsou v současné době na trhu téměř nedostupné. Stehy jsou opravdu

mikroskopické. Je jasné, že pro biskupa šili jen ti nejlepší řemeslníci. Před jejich prací opravdu smekám...

Je květinový vzor, jak ho vidíme na pluviálu, pro období baroka obvyklý?

Ano, je. I jeho barevnost. Období baroka muselo být z hlediska odívání zřejmě veselou dobou, protože lidé měli rádi růžičky, kytičky, z barev se používala bleďě modrá, růžová, zlatá - barvy, které patřily do odívání nejen církevního, ale i toho světského. I když zase ne do odívání prostého lidu...

Opravovala jste již někdy takto starý oděv?

Ne, takto starý ne. Velice si toho považuji.

Bylo nutné opravit i mitru?

U mitry jsme museli dotáhnout drobné úchyty, které drží zasazené kameny. Jedna perlička chyběla, takže jsme ji museli doplnit. Mitru jsme trochu rozšířili, aby panu biskupovi dobře seděla na hlavě. Při obřadu se bude totiž muset soustředit na jiné věci a ne na to, jestli ho netlačí mitra... Po stranách jsme proto přidali portu a připevnili ji speciálním stehem. Mitra je vyšívána lacetkou a zlatým dracounem. Lacetka je křehký kovový plíšek, který snadno praská, jako se to stalo v těchto místech (ukazuje na jedno z poškozených míst). Vše jsme narovnali, vyčistili. Je zde použita podkládaná vyšívka, to znamená, že je laceta podložena papírovým kartónem. Kolem kamenů jsou lístečky, přichycené měděným drátkem, který vypadá jako kroucený provázek. V minulosti byly používány i stříbrné, a dokonce i zlaté drátky. Původní vyšívka byla vytvořena na papírovém kartónu, ten ovšem bere časem za své - ohýbá se a mění

svůj tvar, takže někdy v 70. letech minulého století byl do mitry vložen laminovaný kartón, který ji vystužuje. Podkladním materiálem je hedvábný rips, což je materiál, který už dnes na trhu vůbec není, a nepamatuji si, že by kdy na českém trhu byl. Alespoň za mého života ne.

I když jste vystudovala Vysokou školu strojní a textilní v Liberci, v současné době pracujete jako soudní překladatelka. Co Vás vedlo k tomu, že jste si otevřela krojový ateliér?

Moje profese není kreativní prací. Vždycky jsem měla blízko k ručním pracím a chtěla šít kroje. Říkala jsem si, že nemohu jednou ležet na smrtelné posteli a říkat si: „Vždyť já jsem přeci ještě chtěla mít krojový ateliér a to jsem si nesplnila...“ Takže

jsem se do toho loni v květnu pustila a od té doby jsme už ušili dokonce tři litoměřické kroje.

Obchůdek je takový můj sen. Začínali jsme s prodejem panenek, které jsem oblékala do krojů. Zajímaly mě oblasti, kde byly kroje dávno odložené, kde jsme měli na „krojové“ mapě slepá místa. Pídila jsem se po informacích v archivech a zámcích a chtěla jsem „krojovou“ mapu doplnit. Což se mi, myslím, s pomocí lidí, kteří sem chodí, podařilo. Musím říci, že tento práh nepřekročí jen tak někdo, že sem chodí opravdu jen samí chytří lidé, kteří už někde byli, jsou hrdí na to, že jsou Češi, a kteří se pídí po tom, co jejich předkové nosili, jak to vy-

padalo a jestli by se to dalo nosit dnes ...

Nelituji toho, že to stojí nějaký peníz, že je to hodně ruční práce a nad ní strávených hodně hodin. Naši zákazníci si nechávají šít například repliky litoměřického kroje, které si pořídí na chalupu jako selskou módu. Babičky nám sem nosí takové ty svoje poklady, které měly jejich maminky kdysi ve výbavě, a říkají: „Až umřu, hodí to někdo do popelnice, raději si to vezměte...“ Cítím obrovskou podporu lidí, které kroje oslovují a kteří si sem chodí pro útěchu. Toto není výdělečná činnost, děláme ji ze srdce a pro radost, jsme hrdí na to, že jsme Češi.

Co tu nabízíte?

Šijeme na zakázku dobové oděvy a kroje - nejraději ty místní. Zde v Litoměřicích se kroj odkládal kolem roku 1810. Obrázky, ze kterých můžeme čerpat informace, jsme získali až z archivu litoměřického biskupství.

Renovujeme kroje, šijeme křestní roušky i takové ty babičkovské retrověci, kopie starých nočních košil a čepců, spodních kalhot a podobně. Máme tu hedvábné šátky, vyšívání šátky a ubrusy, prostírání, přehozy, povlečení - ne všechno je ale naše produkce. Vyrobit vše sami bychom nezvládli.

Z jakých částí se litoměřický kroj skládá a co je pro něj typické?

Litoměřický kroj se skládá ze sukyně, dlouhé do půli lýtek, spod-

ní košile, tzv. brustfleku, což je německý název pro náprsenku, která se vkládala do hlubokého

výstřihu velmi vypasovaného kabátku, přiléhavého na tělo. Měl úzké rukávy a vzadu krásného „honzíčka“ - takové veliké faldučky poskládané látky, které tvoří zajímavý prvek. Zástěrku měl tištěnou, květovanou, ale mohla být i vytkávaná, brokátová. Z obrázků se nedá úplně poznat, zda to byla tkanina, vyšívka nebo tisk. Vzhledem k tomu, že od Němců nemáme na krojích příliš výšivky, tam se moc nevyšívalo, je spíše pravděpodobné, že se jednalo o tisk nebo brokát. Součástí kroje byl růžový čepec.

Kolik korun stojí kroj ušitý ve Vašem ateliéru?

Záleží na tom, kolik na něj použijeme krajky. Pak je cena vyšší. Průměrná cena za jeden kompletní kroj, a to jak ženský, tak mužský, je 12 až 13 tisíc korun.

Ptala se Jana Michálková

Dílo blažené Zdislavy

V letošním roce uplyne již 65 let od doby, kdy zahájil svoji činnost sekulární institut Dílo blažené Zdislavy.

U jeho vzniku stál PhDr. Jan Bernardin Skácel OP, který založil v roce 1946 spolu s MUDr. Marií Veselou společenství sester, jejichž posláním bylo pomáhat biskupům a kněžím v pastorační zvláště v pohraničních farnostech, oslabených odsunem německého obyvatelstva.

Dne 15. ledna 1946 složila doživotní sliby v kostele v Holýšově v plzeňské diecézi jeho zakladatelka a první sestra. Společenství zahájilo činnost 19. března 1946, kdy otevřelo kurz pro laické katechetky. Později se sestry usadily také na faře v Hradci u Stoda a na žádost biskupa Štěpána Trochty pracovaly na různých místech v litoměřické diecézi. Veřejně mohly pracovat jen do roku 1950, pak přešly do ilegality a působily tajně. Pracovaly jako pomocnice na farech nebo v civilních zaměstnáních, většinou ve zdravotnictví. V šedesátých letech se společenství rozšířilo také na Moravu.

K oficiálnímu církevnímu schválení institutu došlo až 26. prosince 1990. V této době mělo Dílo blažené Zdislavy 35 sester a kandidátek. Sestry otevřely v Litoměřicích Charitní domov Zdislava pro přestárlé kněze a věřící laiky a dále působily podle svých sil ve farnostech. Nyní jádro institutu, které tvoří staré sestry, žije společně v Charitním domově na Moravci, dvě sestry působí v Praze a jedna v olomoucké diecézi. Celé společenství má 12 sester s doživotními slibů. Jeho spirituálem je P. Antonín Krasucki OP.

Jubileum našeho společenství chceme oslavit především duchovně. Každý měsíc jubilejního roku chceme společně rozjímat nad jedním rysem spirituality našeho společenství a modlit se za jeho další směřování a apoštolát. Vydáváme Jubilejní sešitek s úmysly modliteb. Letošní 15. leden jsme prožily v modlitbách, při mši svaté děkovaly za vznik Díla a prosily o požehnání za jeho další existenci. Na 19. březen plánujeme děkovnou mši svatou na Moravci s obnovením slibů, 28. května se zúčastníme pouti ke hrobu sv. Zdislavy v Jablonném a 29. května pouti v Křížanově.

U příležitosti jubilea chceme vydat knihu o našem společenství, vytvořit informační leták pro případně

zájemce a informovat o možnostech zasvěceného života v našem společenství v katolickém tisku. V tomto roce plánujeme uskutečnit ve spolupráci s P. Antonínem Krasuckim tyto akce:

- 25. – 27. března – duchovní obnovu pro mladé v dominikánském klášteře v Praze
- 10. – 14. července – duchovní obnovu pro mladé na Olšanských horách v Rudě nad Moravou
- 15. července – Den seniorů v Rudě nad Moravou
- 17. – 20. listopadu - exercicie pro sestry sekulárních institutů v klášteře dominikánů v Praze

Prosíme všechny členy dominikánské rodiny o modlitbu za naše společenství a děkujeme všem bratrům dominikánům, kteří nám jakkoliv pomáhali a pomáhají.

Napsali jste...

Společně děkujeme Bohu za naše povolání a modlíme se za obnovu a prohloubení našeho zasvěcení a služby. Rády mezi sebou přivítáme ženy, které mají velkou lásku k Církvi, chtějí žít zasvěceným životem uprostřed světa a vnášet do něj hodnoty evangelia.

*Lenka Bernadetta Nezbedová,
Štědrákova Lhota, Nezlenka@seznam.cz*

Svědectví věrnosti Bohu

V tomto čase prožívám velkou radost nejen z vlastního křtu a zasvěcení se, ale také z blízkého se blahorečení Božského služebníka Svatého otce Jana Pavla II. a především z blízkého blahorečení sester naší Kongregace Dcer Božské Lásky - Drinských mučednic. Těchto pět řeholnic vydávalo v duchu své kongregace činnorodé svědectví o křesťanské lásce svým způsobem života a svou prací.

Na pozvání arcibiskupa Josipa Staldlera uvedla zakladatelka Kongregace Dcer Božské Lásky Františka Lechnerová v roce 1882 své řeholnice, Dcery Božské Lásky, do Sarajeva (Bosna). V roce 1911 založila v Pale, nedaleko Sarajeva, klášter „Mariin domov“, původně plánovaný jako místo zotavení pro nemocné sestry a učitelky výchovného ústavu St. Joseph v Sarajevu. Mariin domov se stal známým svými dobrými skutky ke všem potřebným, kteří zaklepal na jeho dveře. Proto byl nazván „Hospicem chudých“. Ve válečném

roce 1941 se nacházely v klášteře v Pale sestra Mária Jula Ivanišević (narozena r. 1893), Chorvatka, jako představená, sestra Mária Berchmana Leidenix (narozena r. 1865), Rakušanka, sestra Mária Krizina Bojanc (narozena r. 1885), Slovinka, sestra Mária Antonija Fabjan (narozena r. 1907), Slovinka, a sestra Mária Bernadeta Banja (narozena r. 1912), Maďarka.

Nenáročně a obětavě pečovaly o nemocné, velkoryse rozdávaly chléb dětem ve státním Domově mládeže, bez rozdílu, jaké víry nebo národnosti děti byly, a pomáhaly chudým žebračkám, kteří k nim přicházeli dolů z pohoří Romania. Srbští četníci přesto všechno 11. prosince 1941 všech pět řeholnic násilně odvěkli ve směru Goradže, Mariin domov vyloupili a nakonec zapálili.

Jejich křížová cesta v zimě a ve sněhu bez patřičného oblečení, při které byly také trápeny výslechy, hrozbami a urážkami, je nejprve vedla až do Careve Voda a Sjetlina, kde byla 76letá sestra Mária Berchmana, vysílená námahou a všemi těmi událostmi, oddělena od ostatních sester a zadržena. Ostatní sestry byly odvěčeny do Goradže. Čtyři dny a čtyři noci trvala jejich cesta z Pale přes pohoří Romania až do Goradže. Když tam 15. prosince odpoledne došly, byly umístěny v kasárnách v druhém poschodí.

Ještě téže noci vnikli k řeholnicím rozjaření a opilí četníci a chtěli je znásilnit. Po krátké trvající boji se sestra Mária Jula Ivanišević dokázala vytrhnout z rukou opilého vojáka a utíkajíc k oknu zvolala: „Kriste, zachraň nás!“ a vyskočila z okna. Ostatní ji následovaly a jedna po druhé vyskákaly oknem. Četníci nejprve na okamžik stmuli, ale pak plni hněvu pospíšili před budovu kasáren, zraněné řeholnice zabili a jejich mrtvá těla hodili do řeky Driny.

Sestra Mária Berchmana zůstala asi deset dní v Sjetlině a zřejmě se jí vedlo lépe. Měla následovat ostatní spolusestry do Goradže, ty však už byly mezitím zavražděny. Dva četníci ji odvezli na koňských saních. Řidiči saní vyprávěli, že sestra zřejmě došla ke svým spolusestrám. Jeden z nich ale měl kolem krku její růženec, na němž bylo poznamenáno, že byla 23. prosince 1941 v lese zavražděna.

Sestry známé jako „Drinské mučednice“ sloužily jako misionářky

velkodušně a obětavě Bohu a pomáhaly chudým a trpícím v Bosně. Svou věrnost Bohu dosvědčily v prosinci v roce 1941 prolitím krve. Je oprávněné s vírou doufat, že jejich prolitá krev bude semenem pro nové, uvědomělé a zodpovědné křesťany. A v dnešní době také i pro nová duchovní povolání. Jsou mocnými přímluvkyněmi ve všech potřebách, zejména v těžkých životních zkouškách a nebezpečích. V roce 2002 byl ukončen diecézní proces blahorečení těchto Božích služebnic.

Dne 14. ledna 2011 přijal papež Benedikt XVI. při osobní audienci kardinála Angela Amata SDB, prefekta Kongregace pro kauzy svatých. V průběhu audience Svatý otec schválil promulgaci některých dekretů, týkajících se tří zázraků, mučednictví a hrdinského stupně ctností sluhů Božích. Datum blahorečení Drinských mučednic už je znám. Prohlášené blahoslavenými budou 24. září 2011 v Sarajevu.

Modlitba za blahorečení Drinských mučednic

Všemohoucí Bože, ty jsi významenal své služebnice Julu, Berchmanu, Krizinu, Antoniju a Bernadetu milostí řeholního povolání a silou dosvědčit jejich věrnost a lásku k tobě, prolitím vlastní krve. Prosíme tě, dej i nám statečnost ve víře, abychom nebyli někdy za cenu našeho utrpení odloučeni od Tebe. Dej, aby svatá církev tyto tvé služebnice povýšila k úctě oltáře a aby jejich příklad a jejich přímluva pomáhala nám v našich životních bojích v dosažení věčné blaženosti. Skrze Krista našeho Pána. Amen.

**Vyslyšení modliteb sdělte na adrese:
Kongregace Dcer Božské Lásky
Rooseveltova 47, 746 01 Opava
email: kongregacefde@seznam.cz**

Prožíváme velkou radost z toho, že i když doposud není blahorečena zakladatelka kongregace Františka Lechnerová, budou blahorečeny její první sestry. Proces blahorečení Františky Lechnerové byl zahájen v listopadu 2005 a i ten jde zdárně kupředu. I tady může člověk vidět, děkovat a dotýkat se dynamického života z víry.

*s. Markéta Hlučnicková FDC,
Jiřetín pod Jedlovou*

Blahoslavenství na Hvozdu

Letos, stejně jako předešlé dva roky, jsme slavili mši svatou s dětmi na hraniční hoře Hvozdu/Hochwald.

Příkré stoupání po červené turistické značce z obce Krompach ve společenství jedenadvaceti dětí ve věku od dvou měsíců do patnácti let, hudebních nástrojů, karnevalových kostýmů, sáněk, bobů atd. bylo odměněno překrásným výhledem ze slunce zalitého vrcholu Hvozdu do zamžených údolí. Vzhledem k dobrým vztahům s provozovatelem horské chaty Hochwaldbaude slavíme mši v teple, v prosklené verandě, kterou naše čtyřicetiletá skupina příjemně zaplnila.

V čem je tato mše specifická? Mše svatá s dětmi v přírodě sloužíme čtyřikrát ročně (karnevalový Hvozdu, jarní skály, vodácká, drakyáda) a pro tyto příležitosti máme vlastní evangelia, který děti samy zdobí a zapisují sem evangelijní texty. Používáme dětské ordinárium od Jany Svobodové-Březovské, kázání si tradičně připravuje medvídek Míša, přímluvy děti promýšlejí předem s rodiči a někdy je doprovází i ilustrací. Písně jsou vybírány společně s dětmi, malé děti často svůj zpěv doplňují tancem. Po mši svaté následuje agapé. Letos vyšla mše na 4. neděli v mezidobí, a tak medvídek vyprávěl o tom, že blahoslavenství můžeme vnímat jako směrovky na životní cestě.

Program pokračuje převlékáním do karnevalových masek a na řadu přichází tříkilometrový sjezd na saních či bobech po staré sánkařské dráze, kterou jezdil i saský kurfiřt. Pak ještě kousek ze sedla nad Hainemi do krompašské chalupy, kde na nás čekal velikánský hrnc boršče a závěrečná soutěž o nejlepší domácí marmeládu

testovanou na zhruba sedmdesáti palačinkách. Nyní vám již můžeme prozradit, že v ostrém souboji nej-různějších marmelád (nejvzdálenější byla bojkovická rybízová) zvítězila krompašská borůvková.

Karel Spal, Jablonné v Podještědí

Tříkrálové koledování na Šluknovsku

Tříkrálová sbírka 2011 přinesla na Šluknovsku více peněz než před rokem. Koledníci vybrali celkem 22 952 korun, to je o 1 246 korun více než v roce 2010.

Mnoho z těch, kteří do sbírky přispěli, bylo v loňském roce postiženo bleskovými povodněmi nebo pomáhalo s odstraňováním jejich následků a přispívalo na popovodňovou pomoc. Podle slov koordinátorky Tříkrálové sbírky pomáhali a osobně prožívali neštěstí všech, kteří byli povodní postiženi, i pracovníci Oblastní charity Rumburk. Z tohoto důvodu si o to více váží vykoledované finanční částky.

Z vykoledované sumy bude na Oblastní charitu v Rumburku poukázáno 65 %, které zajistí nejen chod Občanské poradny v Rumburku, ale i jejího kontaktního místa ve Šluknově. Zbývající částka 5 % pokryje režijní náklady spojené s organizací a propagací TS 2011 a 30% z této částky bude použito na podporu sociálně slabých lidí nejen v České republice, ale i v zahraničí.

www.charitarumburk.cz, upraveno

Koledování v Jablonném

Naše farnost organizovala Tříkrálovou sbírku již třetí rok po sobě. Letošní sbírky se zúčastnilo pět skupinek, to je patnáct dětí a pět dospělých. Koledovalo se převážně v Jablonném v Podještědí a Heřmanicích.

Krom nemalého množství sladkostí jsme během Tříkrálové sbírky vykoledovali 11 197 korun. Farnosti byl schválen záměr na její využití, a tudíž se 65% této částky bude moci investovat do budovaného dětského hřiště v areálu kláštera.

Zbývajících 15% sbírky je určeno na projekty pomoci diecézní (litoměřické) charity, 10% zamíří na humanitární pomoc, 5% je na centrální projekty Charity ČR a posledních 5% slouží k pokrytí režie sbírky.

Všem štědrým dárcům Pán Bůh zaplať!

Karel Spal, Jablonné v Podještědí

NAKLADATELSTVÍ
PAULÍNKY

Ježíš uzdravuje tvé srdce

Brož., 128 str., 130 Kč

Setkání s Ježíšem od kořenů proměňuje život člověka a uzdravuje jej v jeho smutku a depresích. Autor se postupně zabývá lidskými vztahy – se sebou, s druhými, s Bohem – našimi nemocemi, nenávistí, nedostatkem sebeúcty a pocity viny, strachem z Boha, perfekcionismem, závislostí na televizi a hmotných věcech, pověrami, egoismem, pýchou i problémy se sexualitou... Řešení nachází v Božím slově a v setkání s Ježíšem, který opravdu uzdravuje srdce a vede od smutku k radosti.

Deník přátelství

Váz., 648 str., 599 Kč

Korespondence mezi Wandou Półtawskou a Karolem Wojtyłą. Neobvyklá kniha o neobvyklém přátelství. Nejde o autobiografii ani o pouhé vzpomínky na Jana Pavla II. V této knize sledujeme autorčin duchovní život skrze zaznamenaná rozjímání, jež posílala svému duchovnímu otci Karolu Wojtyłovi (i poté, co se stal papežem), a 46 listů, kterými jí odpovídal a sdílel s ní a její rodinou svůj život. Kniha bude představena 27. 4. 2011 v Praze během Večera Jana Pavla II. za přítomnosti jeho blízkých přátel.

Karol (DVD)

Animovaný film, český dabing, 73 min., 150 Kč

Film o budoucím papeži Janu Pavlu II., který zaujme svou animací. Převážná část příběhu se odehrává v Polsku v padesátých letech 20. století, kdy se otec Karol seznámí se čtyřmi studenty a společně s nimi prožije obyčejné i důležité okamžiky života. Závěrečná část filmu shrnuje papežovy cesty za mladými v rámci Světových dnů mládeže.

Film je o velké důvěře v Boha, do jehož náručí se Jan Pavel II. nebal „skočit“ a k němuž vedl po celý svůj pontifikát všechny věřící, zvláště mladé lidi. Vhodné pro práci s mládeží jako příprava na Světové setkání mládeže v Madridu.

Bakhita, Květ z Afriky

2 DVD, český dabing, 207 min., 399 Kč

Sv. Josefina Bakhita je první světice z Afriky. Její památku si připomínáme 8. února. Filmové zpracování příběhu uneseného soudánského děvčátka Bakhity, které mělo být po celý život otrokyní. Boží prozřetelnost a добрta některých lidí ji však přes mnohá trápení dovedly až do kláštera sester kanosiánek. Její příběh se prolíná s příběhem jiné dívky, malé Aurory, o níž se Bakhita starala v domě svého pána a která na ni v dospělosti vzpomíná a vypráví o ní svým dětem. I když sestra Bakhita zemřela, přesto zůstala živá v srdcích lidí. Jan Pavel II. ji jako vůbec první africkou svatou světořčil v roce 2000.

Na Jaboku jsem se naučil nevzdávat se

Již od roku 1993 se každé září otevírají pro studenty prvního ročníku brány Jaboku - Vyšší odborné školy sociálně pedagogické a teologické, zřízené Salesiánskou provincií Praha. V lavicích se ale nováčci dlouho nezdrží. Začíná se zostra zážitkovým seznamovacím kurzem. Poté už přijde na řadu standardní akademické vzdělávání v sociálních, pedagogických či teologicko-filosofických oborech střídající se s odborně vedenými praxemi – u nás i v zahraničí. A po třech letech absolutorium.

Škola je známá pěstováním přátelských vztahů mezi učiteli a studenty, stejně jako individuálním přístupem ke studentům. K příjemnému klimatu přispívá také vlastní kolej. Absolventka školy Vendula říká: „Jabok mi do života dal pár přátel, se kterými se stále vídám.“ Díky společnému studijnímu programu s ETF UK získala rovněž bakalářský titul v sociální a pastorační práci. „V neposlední řadě, pro mě zásadní, je fakt, že mi pomohl prohloubit a ucelit znalosti o víře a o Bohu,“ dodává. Tomáš, dnes vedoucí Křesťanské akademie mladých, doplňuje s trochou nadsázky další, pro život neocenitelný zisk: „Na Jaboku jsem se naučil nevzdávat se, protože pan Dočkal dával zkoušku ze sociální politiky až na třetí pokus.“ Vzpomínky patří také mimoškolním aktivitám, zejména klubu, kapli či akcím jako Zahradní slavnost a Vánoční hvězda.

Jako odborníci s titulem diplomovaný specialista (DiS.) v oboru sociální pedagogika se absolventi školy mohou ucházet o pracovní místa v nejrůznějších výchovných zařízeních, jako jsou školky, školní kluby, střediska volného času, dětské domovy, ale také v zajímavých sociálních zařízeních, kterými jsou krizová centra, střediska pro práci s drogově závislými, s nezaměstnanými, s bezdomovci, s imigranty a příslušníky etnických menšin. Mohou pracovat i v pastorační oblasti, ve farnostech a církevních obcích.

Petr Jandejsek, Jabok, Praha

Tip na výlet

Areál Božího hrobu v Mimoni

Areál Božího hrobu najdete v Lužické ulici v Mimoni. V roce 1651 koupil tehdejší statky Mimoň a Děvín Jan Putz z Adlersturnu, císařský rada dvorní komory s erbovním nadáním a rytířským stavem rodu. Ten (podle zápisu mimoňského historika Josefa Tilleho z jeho Kroniky města Mimoně, vydané roku 1905) cestoval v roce 1625 do Říma a odtud do Jeruzaléma, kde vyhledal místa utrpení a smrti Ježíše Krista, posvětil všem křesťanům. Přitom ho napadlo vybudovat pro poučení věřících kopii Božího hrobu i ve své vlasti.

Po návratu domů zjistil, že mu chybí rozměr vchodu ke Kristovu hrobu a míry kamene, kterým je nutno hrob zakrýt. Vydal se tedy do Jeruzaléma podruhé, aby vše zakreslil. Při návratu nebezpečně onemocněl, půl roku ležel v Římě a po uzdravení se vrátil přes Loreto do Vídně. Ve střední Evropě trvala třicetiletá válka a plánovanou stavbu nebylo možné uskutečnit. Roku 1655 pro ni bylo vybráno místo Na pískách vedle zříceniny kostela sv. Kříže. Když Jan Putz v roce 1660 umíral, musel mu nejstarší syn Jan František Edmund slíbit, že kapli postaví. V letech 1665 - 1667 ji vystavěl Giulio Broggio, o rok později byla slavnostně vysvěcena.

Otvírací doba: červen - září, so - ne od 13.00 - 16.00 hod. a ve významné dny (Velikonoce, Den města). Prohlídku si lze předem objednat na tel.: 480 99 00 66 nebo na e-mailu: infocentrum@mestomimon.cz (www.mestomimon.cz). **Vstupné:** plné 20 Kč, snížené 10 Kč, rodinné (2+2) 40 Kč. www.muzeumceskydub.cz

Jabok - Vyšší odborná škola sociálně pedagogická a teologická

Salmovská 8, 120 00 Praha 2,
tel.: 224 920 425, fax: 296 216 505

e-mail: jabok@jabok.cz; www.jabok.cz

Příhlášky k přijímacím zkouškám
zasílejte do 30. 4. 2011.

Pozvánky

Turnov, 8. 4. 2011

Kostel Narození Panny Marie, 19.00 hodin. Koncert, účinkují pěvecké sbory Carmina, Fortuna a Pěvecký sbor Antonína Dvořáka.

Jablonec nad Nisou, 9. 4. 2011

Fara, 9.00 hodin. Duchovní obnovu povede P. Václav Umlauf SJ, ukončena bude v neděli při mši svaté v 9.30 hodin.

Mělník, 10. 4. 2011

Kostel sv. Vavřince na Pšovce, 17.00 hodin. Koncert duchovní hudby, účinkovat bude Collegium českých filharmoniků s houslistou Pavlem Eretem.

Litoměřice, 15. 4. 2011

Kostel Všech svatých, 19.00 hodin. Koncert festivalu pěveckých sborů Litoměřická notička 2011, účinkují: chlapecký sbor Páni kluci, dívčí sbor Puella cantantes a ruský chlapecký sbor Ivanovo.

Vratislavice nad Nisou, 17. 4. 2011

Kaple Vzkříšení, 18.00 hodin. Koncert duchovní hudby, účinkují: Ivana Koupilová - soprán, Boris Goldstein - viola, Jiřina Goldsteinová - klavírní doprovod.

Liberec, 18. 4. 2011

Přednáškový sál knihovny Technické univerzity, 17.00 hodin. Přednáška ČKA, na téma Česká šlechta v odboji bude hovořit Mgr. Zdeněk Hazdra.

Křížové cesty Šluknovska

Venkovní kamenné kalvárie představí výstava „Křížové cesty Šluknovska“, která bude probíhat od 1. 4. do 31. 5. 2011 v ambitu Lorety v Rumburku. Nabídne příběhy čtrnácti křížových cest, vybudovaných v průběhu 18. až 20. století ve čtrnácti obcích Šluknovského výběžku. Vernisáž proběhne v pátek 27. 5. 2011 v rámci akce Noc kostelů 2011.

Výstavní projekt poprvé v ucelené podobě představí všechny křížové cesty Šluknovska, které díky své početnosti a uměleckému ztvárnění patří k fenoménům Šluknovského výběžku. Šestnáct česko-německých výstavních panelů přiblíží historii jednotlivých kalvárií, jejich zvláštnosti, dobové i aktuální fotografie a situační plány. Připomenuta bude i křížová cesta, která zanikla roku 1960 při demolici obce Fukov. Výstavu doplní komentovaná prohlídka, přednáška, prohlídka křížových cest v Rumburku a česko-německá pobožnost křížové cesty. Z rumburské Lorety výstava poputuje mimo jiné do Leutersdorfu a Dolní Poustevny. Výstavu připravuje Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk a Römisch-katholische Pfarrei Mariä Himmelfahrt z Leutersdorfu za finanční podpory Evropské unie v rámci Fondu malých projektů Euroregionu Nisa a Česko-německého fondu budoucnosti.

Křížových cest bylo na Šluknovsku díky specifickému historickému vývoji regionu v 17. století vybudováno více, než bylo běžné v jiných oblastech. „Ojedinelé jsou i svým různorodým uměleckým ztvárněním, mají podobu zděných nebo kamenných kapliček. Dodnes můžeme obdivovat, jak jsou citlivě zasazeny do krajiny. Kromě tradičních čtrnácti zastavení křížové cesty, vyprávějících příběh Ježíše od odsouzení až po Ukřížování, zahrnovaly i další kaple a drobné stavby. O výstavbu křížových cest se zasloužili původní němečtí obyvatelé regionu. V současné době se probouzí zájem českých obyvatel o jejich záchranu, řada křížových cest již byla částečně obnovena, např. v Jiříkově či Starých Křečanech. Na záchranu teprve čeká poničená kalvárie na vrchu Jáchym u Lipové nebo křížová cesta v Krásné Lípě,“ uvedl pater Jozef Kujan, ředitel salesiánské komunity, která spravuje katolické farnosti na Rumbursku.

Klára Mágrová, Rumburk

Poutní zájezd farnosti Mnichovo Hradiště

Děkanství Mnichovo Hradiště zve na poutní zájezd do Itálie, který se uskuteční v termínu 19. - 26. 6. 2011. Program: **Padova** (bazilika sv. Antonína, prohlídka historické části města, bazilika sv. Justýny), **Řím** (prohlídka církevních i kulturních památek...), **Vatikán** (generální audience se Sv. otcem...) a **Assisi** (prohlídka historické části města a církevních památek). Podrobný program naleznete na stránkách: www.dekanstvimh.cz.

Cena zájezdu činí 8 200 Kč a zahrnuje dopravu klimatizovaným autobusem, 5x ubytování v poutním domě Velehrad včetně polopenze, 1x oběd ve stylové restauraci, 1x večeři v Assisi, komplexní pojištění a služby průvodce. Naopak vstupy do navštívených objektů (cca 35 EUR) si hradí každý sám. Zájezd je připravován ve spolupráci s CK Palomino.

Duchovní doprovod zajišťuje a všechny vás srdečně zve P. Pavel Mach. Příhlášky a informace na tel. čísle 736 148 567 nebo na e-mailu pavel.cyril@centrum.cz.

Václav Novák, Mladá Boleslav

Nabídka

Karmelitánského nakladatelství

Ve víru víry

Brož., 62 str., 79 Kč, 101616

Autor má dar vnímat všednodenní lidské hemžení nevšedním pohledem. Ve světle drobných příhod ze života mu ožívají některé pravdy víry, které sice všichni známe a častokrát slyšíme, ale v jeho podání mají sílu nás nově oslovit. Rád přemítá o Boží pozornosti vůči těm nejnepatrnějším, o jedinečnosti každého člověka a jeho poslání, o smyslu věrnosti v malém. Ignác Mucha je přitom dalek toho, aby čtenáře poučoval a moralizoval, natož aby dával na odiv svůj život s Bohem. Snad právě proto se v jeho hledání, zápasech i přemítání nad smyslem lidského plahočení najde každý.

O třech stromech

Váz., 32 str., 139 Kč, 101572

Byly jednou tři stromy a ty měly velké sny... Každý z nich nesl ve svém srdci jedno přání a každý z nich dostal od Boha dar. Jak se vzácným darem naloží? Tento tradiční libanonský příběh, který povzbuzoval víru dětí již po mnoho generací, jistě zaujme i malé české čtenáře.

Mystika prakticky
Brož., 143 str., 149 Kč, 101586

Autor reaguje na známý Rahnerův výrok, že křesťan budoucnosti bude mystikem, nebo nebude vůbec. Křesťanská mystika se netýká jen elity křesťanů, kteří mají zcela mimořádné podmínky pro duchovní život. Nabývá konkrétní podoby všude tam, kde člověk od pouhého náboženského přesvědčení postoupí k praktickému životu s Kristem, v němž věří. Z tohoto vztahu vychází ve svých postojích ke každodenním záležitostem, k úkolům v zaměstnání a společnosti, ve svých vztazích k blízkým, zkrátka v celém svém životě. Jako solidní škola mystiky pro křesťany naší doby se přitom osvědčuje staletími prověřená duchovní tradice Karmelu.

Věřím, že můj krátký život nebyl nadarmo

Sborník z konference k 90. výročí narození kněze Jana Buly

Počet stran: 99, Cena: 79 Kč

Publikaci lze objednat na adrese Biskupství brněnské, Petrov 8, 601 43 Brno nebo osobně zakoupit na recepci biskupské kurie v Litoměřicích, Dómské náměstí 9/9.

Jan Bula, kněz brněnské diecéze, byl ve svých jednatřiceti letech roku 1952 popraven v jihlavské věznici. Byl jedním ze tří kněží odsouzených na smrt ve vykonstruovaných soudních procesech. Jan Bula se stal obětí komunistického režimu, kterému posloužil ke kriminalizaci katolických duchovních. Jeho tělo bylo spaleno a popel uložen na neznámém místě.

Měl upadnout v zapomnění. V roce 2004

však bylo zahájeno jeho beatifikační řízení. Při příležitosti 90. výročí narození

Jana Buly byla na Biskupství brněnském

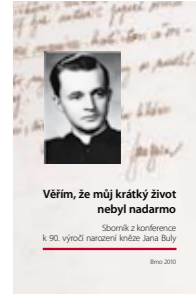
24. června 2010 uspořádána tematická

konference. Příspěvky z konference přináší

sborník, jehož obsah tvoří převážně

historické studie, ale také texty s duchovní

a církevní-právní tematikou.

43. diecézní setkání mládeže Litoměřice

Diecézní centrum pro mládež pořádá 43. diecézní setkání mládeže, které se bude konat v Litoměřicích ve dnech 15. - 16. dubna 2011. Jeho mottom jsou slova z Písma „V Kristu zapustíte kořeny, na něm postavíte základy, pevně se držte víry“ (srov. Kol 2,7)

Program setkání bude zahájen v pátek 15. dubna v 16 hodin mší svatou v kapli Diecézního domu kardinála Trochty v Litoměřicích. V 19.30 hodin se účastníci setkání vydají na křížovou cestu na vrch Radobýl.

V sobotu 16. dubna bude diecézní setkání mládeže probíhat v místním kině Máj. Program začíná v 9.30 hodin, hlavním hostem bude Pavel Fischer, nositel řádu svatého Karla a řádu Čestné legie. Pavel Fischer je vrchním ředitelem sekce bezpečnostně-multilaterální Ministerstva zahraničních věcí ČR. V minulých letech byl osobním sekretářem biskupa Františka Lobkowitze, ředitelem Politického odboru Kanceláře prezidenta republiky a působil jako velvyslanec České republiky ve Francii a Monaku.

Po odpoledním programu bude následovat pontifikální mše svatá v katedrále sv. Štěpána. Začíná v 15.30 hodin.

Program:

Pátek 15. 4. 2011, DDKT, Komenského 4

- od 16.00 příjezd
- 18.00 - mše svatá v kapli DDKT
- 19.00 - večeře
- 19.30 - křížová cesta na Radobýl - cestou zpět hra

Sobota 16. 4. 2011, Kino Máj, Sovova 4

- 9.00 - diecézní kapela Víbůh
- 9.30 - zahájení programu (hlavním hostem je Pavel Fischer)
- 13.00 - oběd
- 13.45 - skupinky (v tomto čase bude možné přistoupit ke svátosti smíření či využít služby „naslouchajícího ucha“)
- 15.00 - přesun do katedrály
- 15.30 - pontifikální mše svatá v katedrále sv. Štěpána
- 17.00 - poděkování a závěr

www.litomerice.signaly.cz

Pište nám na adresu zdislava@dltm.cz

Týden modliteb za mládež 10. – 17. 4. 2011

I v letošním roce se v týdně před Květnou nedělí, na niž připadá oslava XXVI. světového dne mládeže, uskuteční Týden modliteb za mládež.

Sekce pro mládež České biskupské konference připravila k této příležitosti brožuru „Týden modliteb za mládež“.

Obrácíme se na vás s prosbou, abychom společně v celé české a moravské církevní provincii jeden týden věnovali modlitbě za mládež.

V brožurě najdete text z Písma, texty z poselství Benedikta XVI. k XXVI. světovému dni mládeže, podnět k zamyšlení, návrh osobního úkolu a přímluvy připravené ke každodennímu použití v liturgii. Brožuru najdete v tištěné podobě jako přílohu Act curie a v elektronické podobě ji naleznete zde:

<http://tisk.cirkev.cz/temata/svetove-dny-mladeze/madrid-2011/duchovni-priprava/>

Ze sbírek litoměřické diecéze, strana 24

Výstava Karel Škréta (1610 - 1674): Doba a dílo

Jen několik hodin zbývá do ukončení výstavy **Karel Škréta (1610 - 1674): Doba a dílo**, která v Jízdárně Pražského hradu a ve Valdštejnské jízdárně v Praze představuje průřez uměleckou tvorbou tohoto významného umělce, zakladatele barokního malířství v Čechách. Výstava, kterou u příležitosti 400. výročí umělcova narození připravila Národní galerie v Praze ve spolupráci se Správou Pražského hradu a Arcibiskupstvím pražským, končí **10. dubna 2011**.

Litoměřická diecéze je na výstavě zastoupena celkem šesti obrazy. Čtyři z nich jsou dílem Karla Škréty, autorem pátého obrazu je Antonín Stevens a šestého Tobias Pock. Tři Škrétova plátina pocházejí přímo z katedrály sv. Štěpána v Litoměřicích: **hlavní oltářní obraz Ukamenování sv. Štěpána** (viz strana 24) a obrazy z bočních oltářů sv. apoštolů Petra a Pavla a sv. Václava. Čtvrtý Škrétův obraz - Sv. Matouš s andělem - původně pochází z kostela sv. Matouše z Křešic u Litoměřic (jinak je vystaven v diecézním muzeu v Litoměřicích). Pátý obraz - Sv. Norbert při adoraci - autora Antonína Stevense byl zapůjčen z kostela Nanebevzetí Panny Marie v Žatci. Všechna tato plátina byla před vystavením restaurována. Šestý obraz - Svatá Kateřina - autora Tobiase Pocka byl původně umístěn v kostele sv. Ludmily v Litoměřicích (nyní v depozitáři SGVU Litoměřice).

Výstava představuje vedle prací samotného Škréty také díla jeho syna Karla, práce Škrétových žáků a dílenských spolupracovníků, jakož i vybrané ukázky z děl umělců, s nimiž se Karel Škréta setkal během svého pobytu v Německu a v Itálii, případně obrazy, na které navázal a jimiž se nechal inspirovat ve své vlastní tvorbě.

Přístupná je denně od 10.00 do 18.00 hodin.

Vstupné Jízdárna Pražského hradu:

základní: 150 Kč, senioři (nad 65 let): 70 Kč, děti do 6 let: 70 Kč, rodinné

vstupné - rodiče s dětmi do 15 let (2 dospělí a 1-5 dětí): 200 Kč

Vstupné Jízdárna Pražského hradu + Valdštejnská jízdárna:

základní: 200 Kč, senioři (nad 65 let): 100 Kč, děti do 6 let: 100 Kč, rodinné

vstupné - rodiče s dětmi do 15 let (2 dospělí a 1-5 dětí): 300 Kč

Zaplněná litoměřická katedrála přihlíží slavnostnímu obřadu.

Instalace kanovníků litoměřické kapituly

12. únor 2011, katedrála sv. Štěpána v Litoměřicích

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant žehná J. M. can. Karlu Jordánu Červenému.

Foto Markéta Jirů a Karel Pech. Další fotografie naleznete na www.dltm.cz.

Mons. Jan Baxant žehná jednomu z nově jmenovaných kanovníků. Po pravici biskupa je světec biskup a děkan kapituly diecéze Dresden-Meißen Georg Weinholt, po pravici apoštolský nuncius v ČR Diego Cassero.

Čestní kanovníci před uvedením do funkce - (zleva) Karel Jordán Červený, Grzegorz Czerny, Viliam Matějka a Miroslav Šimáček. Josef Šimon se z důvodu nemoci slavnosti nezúčastnil.

Společná přísaha, při níž se kanovníci dotýkají Písma svatého.

Sídelní kanovníci před uvedením do funkce - (zleva) Václav Vlasák, Józef Szeliga, Rudolf Repka, Jan Nepomuk Jiříš a Martin Daviděk.

Ukamenování sv. Štěpána,
dílo Karla Škréty z roku 1669.

Olej, plátno, 479 x 331 cm,
neznačeno.

Hlavní oltářní obraz,
katedrála sv. Štěpána,
Litoměřice.

Foto Ota Palán
Ze sbírek litoměřické diecéze